

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932—
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 42ος

Ἀθήναι, 25 Μαΐου 1935

Ἔτος 57ον.—Ἀριθ. 26

Ἡ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΦΑΚΙΡΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΕΥΔΟΧΙΕ DUBUIS

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

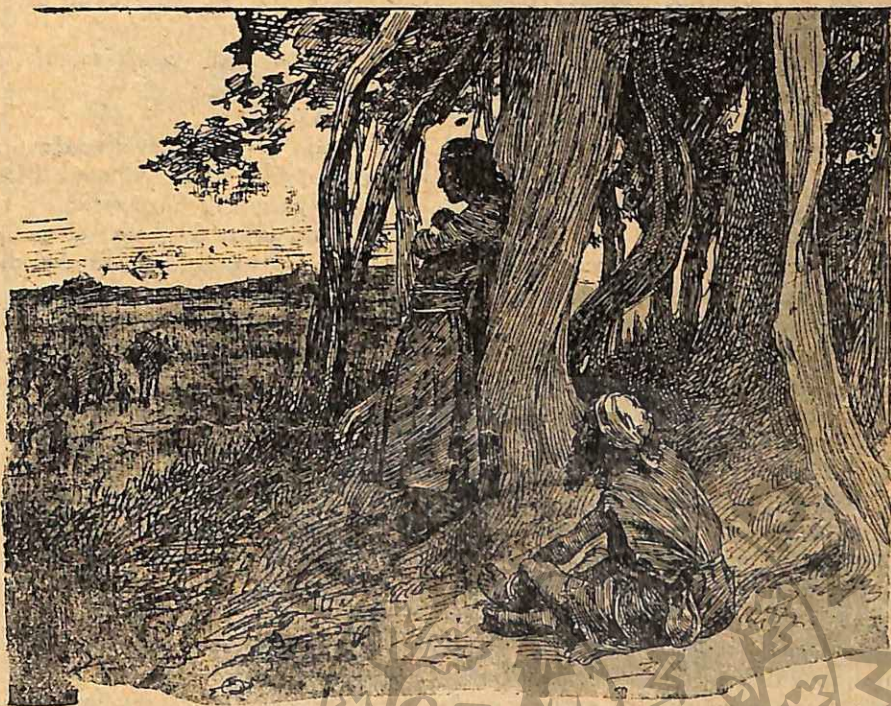
Πολλὲς φορές στὸν Ντάρλι εἶχε φανεῖ πὼς διέκρινε στὰ μάτια τοῦ φακίρη, ποὺ ἔμοιαζαν νεκρά γιὰ κά-
θε γήϊνη συγκίνηση, κάτι σὰν τρυ-
φερότητα, ἢ σὰν ἐνδιαφέρον, ποὺ
ξυπνοῦσε μέσα τοῦ παρόμοια αἰσθή-
ματα. Κι' ἔτσι, χωρὶς κι' ὁ ἴδιος νὰ
τὸ θέλῃ, δὲν ἀποφάσιζε νὰ λύσῃ τὸν
μυστηριώδη σύνδεσμο ποὺ τὸν ἔνω-
νε μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο.

Ὡστόσο ἡ ἀπόσταση ποὺ τὸν χώ-
ριζε ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἀγαποῦσε γι-
νόταν κάθε μέρα καὶ μεγαλύτερη.
Μὰ ἡ σκέψη τοῦ δὲν ἀπομακρυνό-
ταν ἀπ' αὐτούς. Χωρὶς νὰ ξέρῃ ποῦ
τὸν ὠδήγοῦσε ὁ Κοττεσούπρυα, ὁ
Ντάρλι καταλάβαινε πὼς τραβοῦσαν
κατὰ τὸν βοριά, δηλαδὴ ἀκολουθοῦ-
σαν διεύθυνση ἐντελῶς ἀντίθετη ἀπὸ
τὸ Ποντιτσέρυ. Τί γίνονταν ὅλοι αὐτοὶ
ποὺ εἶχε ἀφήσει πίσω τοῦ ὁ Ντάρλι;
Ὁ νουνός τοῦ εἶχε πραγματοποιήσει
κανένα ἀπὸ τὰ μεγαλεπήβολα σχέ-
διά τοῦ; Κι' αὐτός, ποὺ δὲν ἦταν
ἐκεῖ γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ ἂν παρου-
σιαζόταν ἀνάγκη! Τί νὰ σκέπτονταν
ἄραγε, βλέποντας ὅτι δὲν ξαναγύρι-
ζε; Δίχως ἄλλο θὰ τὸν λογάριάζαν
γιὰ χαμένο, θὰ εἶχαν ἀπελπιστεῖ πὼς
θὰ τὸν ξανάβλεπαν ποτέ. Καὶ μήπως
ἄλλωστε δὲν ἦταν χαμένος στ' ἀλή-
θεια; Θὰ ξανάβλεπε ἄραγε ποτέ τοῦ
τὸν προστάτη τοῦ, τὸν θετό τοῦ πα-
τέρα; Θὰ ξανάβλεπε ἄραγε ποτέ τοῦ
τὴν ἀγαπημένη τοῦ νουνά, ποὺ ἦταν
τόσο μόνη τῆς ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε
στελεῖ ὅλους τοὺς γιούς τῆς, καὶ τὸν
Ἰωσήφ ἀκόμη, στὴ Γαλλία γιὰ νὰ
συμπληρώσουν τίς σπουδές τους, τώρα
ποὺ εἶχε παντρεύει ὅλα τῆς τὰ κο-
ρίτσια καὶ δὲν ἔμεναν πιὰ κοντὰ τῆς
παρὰ μονάχα ἡ Ἀντουανέττα καὶ ἡ
μικρούλα Αὐγή; Τώρα μάλιστα, ποὺ

χάρис σ' ὅλα αὐτὰ τὰ περιστατικά,
βρισκόταν τόσο μόνη τῆς ἢ πριγκί-
πισσα Ἰωάννα, στὸν Ντάρλι φαίνό-
ταν πὼς τοῦ ἔδειχνε ἀκόμη μεγαλύ-
τερη τρυφερότητα ἀπὸ πρὶν καὶ πὼς
εἶχε συγκεντρώσει ἐπάνω τοῦ ὅλη

στοργὴ ποὺ αἰσθανόταν πάντοτε γιὰ
τὸ παιδί αὐτὸ ἢ πριγκίπισσα Ἰωάν-
να.

Τί μεγάλη χαρὰ θὰ ἦταν γιὰ τὸν
Ντάρλι ἂν μπορούσε νὰ ξεφύγῃ καὶ
νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ Ποντιτσέρυ γιὰ
νὰ διαλύσῃ ὅλους τοὺς φόβους καὶ
τίς ἀνησυχίες τῆς λατρευτῆς τοῦ νο-
νάς! Μ' ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος νὰ πα-
ραιτηθῇ γιὰ πάντα νὰ ξεδιαλύνῃ τὸ

«Ὁ Ντάρλι ἀκουμπισμένος στὸν κορμὸ ἐνὸς δένδρου εἶχε τὰ μάτια τοῦ
καρφωμένα σ' ἕνα καραβάνι ποὺ ἀπομακρυνόταν...» (Σελ. 302, στ. α'.)

τὴν τρυφερότητα ποὺ δὲν μπορούσε
νὰ δείξῃ στὰ ξενητεμμένα παιδιά
τῆς. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἡ μεγάλη
ἀγάπη, ποὺ τῆς εἶχε ὁ μικρὸς Ἰν-
δός, ἀγάπη ποὺ ὁ Ντάρλι τὴν ἔδει-
χνε σὲ κάθε εὐκαιρία, προσπαθώντας
ἀδιάκοπα καὶ μὲ κάθε τρόπο νὰ εὐ-
χαριστήσῃ τὴν εὐεργέτητά τοῦ, εἶχε
κάνει ἀκόμη μεγαλύτερη τὴ μητρικὴ

μυστήριό τῆς καταγωγῆς τοῦ ἐλδοῦ
ὁπῆρχε μιὰ ἀμυδρὴ ἔστω ἐλπίδα νὰ
τὸ ἀνακαλύψῃ, ἦταν μιὰ σκέψη ποὺ
δὲν μπορούσε νὰ τὴν ἀνεχθῇ. Μὲ τὴν
καρδιά σφιγμένη καὶ τὰ μάτια πλημ-
μυρισμένα ἀπὸ δάκρυα, παρακολου-
θοῦσε τὸ καραβάνι ποὺ ἀπομακρυ-
νόταν κατὰ τὸ νοτιά. Τὸ εἶδε νὰ
ἐξαφανίζεται ἐνῶ στὴν ἀπόσταση ξε-

χώριζαν μονάχα οι όγκώδεις σιλουέτες από τους έλεφαντες καθώς και οι άχαρες μορφές απ' τις γκαμήλες με τα πανύψηλα πόδια τους, τα μακρουλά κεφάλια τους, και τις στίβες απ' τα δέματα και τα κιβώτια επάνω στη διπλή τους καμπούρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'
"Ο Κοιτισούπρυα μιλάει

"Ο Ντάρλι κι' ο φακίρης είχαν τελειώσει την πορεία εκείνης της ημέρας. Είχαν σταθεί για να ξεκουραστούν κάτω από μια πελωρία μπανιάνια, που κρεμούσε από ψηλά τις έναέριες ρίζες της και ήταν φυτρωμένη μπροστά σε μια μικρή παγόδα, χαμένη σχεδόν δόλοτα ανάμεσα στα πυκνά δένδρα. Μ' όλον που ο ήλιος είχε φθάσει στον όριζοντα, το φως ήταν ακόμη ζωηρό, μα δεν θάργυσε να σκοτεινιάσει, γιατί στις χώρες που βρίσκονται κοντά στον Ισημερινό, ή νύχτα έρχεται ξαφνικά και γρήγορα.

"Ο Ντάρλι άκουμπισμένος στον κορμό ενός δένδρου, είχε τα μάτια του καρφωμένα σ' ένα καραβάνι που απομακρυνόταν στο βάθος του ορίζοντα. "Ο φακίρης καθόταν σταυρόποδι λίγο παραπέρα. Αυτός δεν έδινε καμιά προσοχή σ' εκείνους που έφευγαν, μα παρατηρούσε προσεκτικά τον Ντάρλι, που το πρόσωπο του ήταν λουσμένο από το φως που έπεφτε επάνω του.

"Έξαφνα το παιδί τινάχτηκε. Μια φωνή που τώρα και δυο βδομάδες που βρισκόταν με τον φακίρη δεν είχε άκουσει τον ήχο της, και που είχε άπελπισθεί τώρα από πίσω του:

— "Ωστόσο, έλεγε ή φωνή, αυτά είναι, αυτά είναι δίχως άλλο τα χαρακτηριστικά της μητέρας του: το ρόδινο της χρώμα που έμοιαζε σαν ήλιοβασιλέμα· τα μάτια της που έλαμπαν σαν μαύρα διαμάντια· τα μαλλιά της, που έμοια με τα μαλλιά τούτου του παιδιού, έπεφταν στο λαιμό της και στους ώμους της κατάμαυρα και κυματιστά: Το χαμόγελο, που όταν μισάνοιγε το στόμα της άφηνε να φανούν δυο σειρές μαργαριτάρια, είναι το ίδιο χαμόγελο που ανθίζει στο στόμα τούτου του παιδιού. Αυτός είναι! Αυτός είναι δίχως άλλο! Πώς γίνεται όμως ένας άλλος, να έχη επάνω τα ίδια σημάδια, τα ιερά σημάδια, που μόνο επάνω σ' αυτόν έπρεπε να είναι χαραγμένα;

"Ο Ντάρλι άκουγε τα λόγια αυτά δίχως να τολμάει ούτε ν' αναπνεύσει, βουβός από συγκίνηση κι' ταραχή.

— Τη μητέρα μου! φώναξε στο τέλος, γνώρισε τη μητέρα μου;

— Ναι, έκανε ο φακίρης γέροντας το κεφάλι του.

— Ποιά ήταν; Πώς την έλεγαν;

— Θά το μάθης αργότερα.

— Και γιατί όχι σήμερα; Πάτερ μου, σ' εξορκίζω!

— "Ο Βράχμας με τιμώρησε κιόλας μια φορά γιατί βιάστηκα να μιλήσω. Τό είχα όρκιστεί να μην ανοίξω το στόμα μου, παρά μονάχα όταν θα ξεπλήρωνα το τάμμα μου — επάτησα όμως τον όρκο που είχα δώσει.

— Μά γιατί;

— Γιατί θέλησα να σε ανεδάσω στο υπέρτατο αξίωμα, προτού να φθάσει το πλήρωμα του χρόνου. Και ο σκοπός μου απέτυχε.

— Και πότε θα έρθη το πλήρωμα του χρόνου;

— "Όταν θα τελειώσει το προσκύνημά μου στους Άγιους τόπους.

— Ποιοι είναι αυτοί οι Άγιοι Τόποι;

— Τί ντροπή! "Ενας Κατρυά ρωτάει ποιοι είναι οι Άγιοι Τόποι, όπου κάθε πιστός του Βράχμα πρέπει να πηγαίνει για να εξορκίζεται από τις άμαρτίες του.

— Πάτερ μου, γνωρίζεις πώς εγώ είμαι χριστιανός.

— Άλίμονο!

— Δεν είναι λοιπόν παράξενο που δεν γνωρίζω τους Άγιους Τόπους της βραχμανικής θρησκείας.

— Ναι είναι αλήθεια· οι φράγκοι σ' έκαναν να πάρης τη θρησκεία τους· το ξέρω!

— Και οι πιδ έπίσημοι απ' όλους τους φράγκους, ο διοικητής του Ποντισέρυ κι' ή γυναίκα του με βάφτισαν στη χριστιανική θρησκεία.

— Στάληθαι είναι έπίσημοι και μεγάλοι, αναστέναξε ο φακίρης, γι' αυτό το λόγο είναι κι' επικίνδυνοι. Τί θάπογινη ε' άκαιρος ο τόπος μας έτσι που έπεσε στα χέρια τους; "Η καταραμένη γενιά των πιστών του Μωάμεθ έδραλε κιόλας τους παλιούς ραγιαδες απ' τους θρόνους τους, τους γνήσιους απογόνους της παλιάς ράτσας των Κατρυά. Μόλις και μετά βίας απόμειναν μερικοί και βασιλεύουν σε δυο τρεις μικρές χώρες της άπειραντης αυτής αυτοκρατορίας. Οι κόρες τους αναγκάστηκαν να παντρευτούν τους άρπαγες για να μην πάψη τουλάχιστον το αίμα των πριγκίπων μας να βασιλεύη στις "Ινδίες. Μά δεν ήρθε ακόμη το πλήρωμα του χρόνου· θά έρθη όταν θά έχω πάει να προσκυνήσω στο ναό της "Ελλόρας όταν θά εξορκισθώ στα ιερά νερά του Γάγγη, όταν θά εξιλεωθώ για τα κρί-

ματά μου μπροστά στο άγαλμα της Ζαγκερναούτ.

— Μά δηλαδή, πάτερ μου, θά διασχίσουμε όλες τις "Ινδίες από τη μια άκρη ως την άλλη! φώναξε ο Ντάρλι με φρίκη. Και πόσος καιρός χρειάζεται για να γίνη ένα τέτοιο ταξίδι;

— "Όσος εὐδοκήση στο Βράχμα! Και ο χρόνος κι' ή απόσταση στα χέρια του βρίσκονται, απάντησε με ήρεμία ο φακίρης.

— Μά τότε λοιπόν, πότε θά γυρίσω πίσω στο νουό μου και στη νουά μου; ρώτησε με αγωνία ο μικρός.

— "Έχεις μεγαλύτερη άνυπομονησία να ξαναϊδής τους θεούς σου γονείς, παρά να γνωρίσης τους γονείς σου τους άληθινούς.

"Οχι, πάτερ μου, μά γιατί να καταδικασθώ να περιμένω τόσον πολύ καιρό ακόμη για να μάθω ποιοι είναι οι γονείς μου; Για να μάθω τα όνόματά τους και να καταλάβω για ποιο λόγο με πήρες από το σπίτι του νονού μου; Τί σκοπούς είχες για μένα; Ποι με πήγες; Ποι ήταν εκείνο το παλάτι, όπου μάς έκαναν μια τόσο λαμπρή υποδοχή κι' απ' όπου φύγαμε κρυφά, σαν τους κλέφτες; Τί σκόπευαν να κάνουν οι δυο εκείνοι άρχοντες;

— Θά το μάθης μια μέρα.

— Πότε!

— "Όταν θά έρθη ή κατάλληλη στιγμή.

(Άκολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΦΙΛΑΝΘΡΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΑΣΤΡΟΜΑΤΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ

— Συνέχεια από το προηγ. και τέλος —

— Κι' ή "Αστρομάτα πώς είναι; ρώτησε ο χωριάτης.

— Καλά και περκαλα, του είπε ή γυναίκα του.

— Να την προσέχης, γυναίκα, της ξαναλέει ο χωριάτης. "Εφές είδα δειρο, εκεί που κοιμώμουν στο έλκυθρο. Είδα, λέει, ένα άστέρη να πέφτη στο πάπλωμα και να μου μιλάη: «Πάρε με, μουλέγε, φύλαξέ με, γιατί σου φέρνω τύχη». Κι' όταν άπλωσα τα χέρια μου να το πιάσω, εκείνο είχε χαθεί. Ήυπησα και συλλογιόμουν τι καλά μάς έστειλε ο Θεός στα τρία χρόνια που ήχουμε τη μικρούλα στο σπίτι μας. Άλλοτε δλα μάς έδωσαν άναποδο. "Ημαστε άρρωστοι, φτωχοί, και τα χωράφια μας τάναιγε ή παγωνιά, οι άγελάδες μας

ΤΑ ΣΚΥΛΙΑ ΤΗΣ ΔΑΝΑΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΑ.

"Ο Μπόμπ, κάτι με τους έξοχους περίπατους που του έκανε πρώτα ή Δανάη, κάτι με το "Ιπποδρόμιο τώρα του σπιτιού, άλλαξε πολύ. Από μοςχαναθρεμμένος, μηγάγγιχτος, μαλθακός, αδύνατος και τεμπέλης σκύλος του καναπέ, που φοβόταν να λασπώσει λίγο τα ποδαράκια του, έγινε δυνατός, ευκίνητος, ζωηρός κι' άφοβος. Μπορούμε να πούμε ακόμα και πως ήυπησε, γιατί πρωτύτερα ήταν αρκετά κουτούτσικος, κοιμισμένος, ενώ ή Σπίδα ήταν πάντα σπύροτο-μονάχο. Τώρα δεν έφτανε βέβαια

τη σκυλίτσα στην εξυπνάδα, καταλάβαινε όμως κι' αυτός πολλά πράγματα, μάθαινε εύκολα τα γυμνάσια, τα παιχνίδια, κι' ή Δανάη ήταν ευχαριστημένη και περήφανη για το μαθητή της.

— Είδατε; έλεγε στην κυρία Μακαρόνα· ξεφτέρι σās τον έκαμα!

— Το βλέπω, συμφωνούσε ή καλή κυρία. Εγώ τον είχα «μη στάση» και μη βροχή», δεν το έβγαζα έξω, δεν τον άφηνα από κοντά μου. Άλλά και τα σκυλιά, όπως και τα παιδιά, θέλουν λίγη σκληροαγωγή.

Τα καινούργια προτερήματα του Μπόμπ φαίνονταν περισσότερο όταν έκανε με την Δανάη στρατιωτικά γυμνάσια. Φορούσε μια στρατιωτική στολή που του άγόρασε ή κυρία του, πιλίκιο και σπαθί, περπατούσε

(Ζ. Topelius)

ΣΤ. ΦΕΡΕΝΤΙΝΟΣ

μέ τα δυο κι' είχε ύψος πολύ άρειμάνιο. 'Η Δανάη ήταν ο δεκανέας του. Φορούσε κι' αυτή «στρατιωτικά», είχε ξιφολόγη, γυλιό, τουφεκάκι, περικεφαλαία, κι' έδινε τα προστάγματα με την πιό χοντρή της φωνή:

— Κλίνει! επί δεξιά!... επ' αριστερά!... Έμπρός, μάρε!... Στόπ!... Ανάπαυσις!...

Μόνο όταν άκουγε την τελευταία λέξη, ο Μπόμπ πατούσε και τα μπροστινά του πόδια· είδεμυ όλη την άλλη ώρα στεκόταν σούζα ή περπατούσε με τα δυο. 'Η κυρία Μακαρόνα γελούσε με την καρδιά της που τον έβλεπε κι' έλεγε με θαυμασμό:

— Τί καλός στρατιώτης!... Κι' έχει το κυριώτερο: την πειθαρχία.

Σ' αυτά όλα υπήρχε κι' ένα παράξενο: 'Ο Μπόμπ φορούσε στολή αξιωματικού, ενώ ή Δανάη φορούσε στολή δεκανέα. Κι' έβλεπες ένα δεκανέα να προστάζει και να διοικη έναν αξιωματικό, πράγμα που στο στρατό δεν γίνεται ποτέ. 'Αλλά στο παιχνίδι, βλέπετε, γίνεται κι' επιτρέπεται—όπως δα και τόσα άλλα παράξενα πράγματα...

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΖΩΝΤΑΝΗ ΚΟΥΚΛΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ

αυτήν λατρεία άληθινή. Οι άλλες κούκλες έμειναν πεταγμένες σε μία γωνιά. 'Η Δάφνη δεν φρόντιζε πια παρά για την Κική της, το στερνοπούλι της. Ός και τα παιχνίδια με τις φιλενάδες της λιγόστεφε, γιατί είχε πάρει στα σοβαρά το ρόλο της μητέρας και μέρες δόλκερες διασκεδάζε με την μπέμπα της.

«Αγαπημένη μου νουνά, φέτος θέλω πάλι να μου χαρίσης μια κούκλα για τη γιορτή μου», έγραφε ή Δάφνη, παρ' όλα τα πειράγματα των αδελφιών της, στη γριά κυρία που ποτέ δεν της χαλούσε χατήρι.

— Είσαι γελοία, δώδεκα χρονών κορίτσι, να διασκεδάζεις κανακεύοντας, χτενίζοντας, αγκαλιάζοντας και καμιά φορά και δέρνοντας ένα κομμάτι χαρτόνι ή ένα σακκουλάκι πίτουρα, κοροϊδεύει ο Πέτρος.

Όταν όμως το δωρο της νουνάς βγήκε απ' το κουτί του, όλοι στο σπίτι δεν μπόρεσαν να κρύψουν το θαυμασμό τους.

Ήταν άληθινό καλλιτέχνημα αυτή ή ροδομάγουλη κουκλίτσα με τα παχουλά ποδαράκια της και τα γαλάζια της ματάκια που όταν την πλάγιαζες κλειούσαν τα ρόδινα ματόφυλλά τους με τις μικριές βλεφαρίδες, καστάνες σαν τα μεταξένια μαλλιά της. Δυο άνοιγμένα χέρια απλώνονταν στην άκρη απ' τα στρουμπουλά της μπράτσα και το γελαστό της στόμα μισανοιγμένο άφηνε να φαίνονται τέσσερα μικροσκοπικά δοντάκια.

Αμέσως ή Δάφνη αίσθάνθηκε γι' αυτήν λατρεία άληθινή. Οι άλλες κούκλες έμειναν πεταγμένες σε μία γωνιά. 'Η Δάφνη δεν φρόντιζε πια παρά για την Κική της, το στερνοπούλι της. Ός και τα παιχνίδια με τις φιλενάδες της λιγόστεφε, γιατί είχε πάρει στα σοβαρά το ρόλο της μητέρας και μέρες δόλκερες διασκεδάζε με την μπέμπα της.

Μια μέρα όμως την έπιασαν τα

Σιγά-σιγά όμως, καθώς περνούσε ο καιρός, άρχισε να της περνάει κι' αυτή ή μανία. 'Η Δάφνη άρχισε να βρίσκει κουτό το αιώσιο χαμόγελο της θυγατέρας της και τελείωσε στο να βρίσκει απελπιστικό που ή Κική δεν είχε μια φυσιογνωμία που ν'αλλάζω και κάποτε. Καλά, κλείνει τα μάτια. "Αν μπορούσε όμως κάπου-κάπου ν'ακλαιγε κιόλα, σαν άληθινό μωρό, αυτό θάταν πολύ καλύτερο.

Μέσ' στη μικρή της ψυχή ή Δάφνη εϋχόταν να γίνει ένα θαύμα που θα έδινε—γιατί όχι;—ζωή στο χαριτωμένο σώμα της κούκλας της. Μήπως και τον παλιό καιρό δεν είχε ζωντανέψει έτσι και το άγαλμα της Γαλάτειας;

Πολύ ευχαρίστως θα έδινε—είναι τόσο γενναίόδωρος κανείς, σαν βρίσκει στα δώδεκα χρόνια του!—όλο το περιεχόμενο του κουμπαρα της για να πληρώσει το μάγο ή τη νεράιδα που θα της έδινε τη ζωή.

Μια μέρα όμως την έπιασαν τα

νεύρα της βλέποντας το παγωμένο χαμόγελο της Κικής της. 'Ο Πέτρος είχε δίκιο· ήταν πολύ μεγάλη πιά για να παίζει με κούκλες.

— Μά φώναζε λοιπόν λίγο, αντί να γελάς αδιάκοπα! Έλεγε τραντάζοντας τη κούκλα με δάκρυα λύπης και όργης στα μάτια της.

Τα καστάνά μαλλιά άνακατώθηκαν, το μωρό όμως διατήρησε το αιώσιο του χαμόγελο.

Λοιπόν με μια όργισμένη κίνηση—σίγουρα πολύ άδικη και παράλογη—ή τόσο στοργική μητέρα σήκωσε τα φουστάνια της Κικής και γκάπ! έφιλοδώρησε μ' έναν πρώτης τάξεως μπάτσο το στερνοπούλι της.

'Η κούκλα τότε γλύστρησε απ' τα χέρια της και άφησε ένα μεγάλο στεναγμό.

— Μα... άα! Μα... άα!

Εκφρασμένη έκπληκτη, γεμάτη χαρά και μετάνοια ή Δάφνη σήκωσε την Κική και της ζήτησε συγγνώμη για τη βαρβαρότητά της.

— Έγινε λοιπόν το θαύμα. "Έτρεμε απ' τη συγκίνησή της.

Αλίμονο! Δεν άργησε να καταλάβη πως δέρνοντας την άθώα κούκλα, είχε πατήσει κατά τύχη ένα μικρό κουμπί που ως τότε δεν το είχε προσέξει και που έκανε την Κική να λέη: «μαμμά! μαμμά!».

Και ξόσπασε τότε σ' ένα άτέλειωτο κλάμμα, γεμάτη από ντροπή για το θυμό της και την κουταμάρα της. Δεν υπήρχε άμφιβολία πως ήταν πολύ μεγάλη για να έχω κούκλες.

Κάθε καλοκαίρι ή γριά νουνά έπαιρνε για δεκαπέντε μέρες μαζί της τη μικρή ανάδεχτή της σ' ένα έξαχικό χτήμα που είχε στις άχτες τας Σαρωνικάς.

Καθώς ήταν ή χαϊδεμένη της νουνάς της ή Δάφνη κι' επειδή γλύτωνε κιόλα μ' αυτόν τον τρόπο για δεκαπέντε μέρες απ' τα πειράγματα των άδερφιών της, λάτρευε αυτή τη ζωή μέσα στην ώραία βίλλα, που ήταν πνιγμένη μέσ' στην πρασινάδα και δεν είχε γύρω της παρά τα λίγα χαμηλά σπιτάκια των χωρικών και την ειρηνική καλύδα του έπιστάτη που φρόντιζε το χτήμα.

Φιλενάδα με όλους τους χωριάτες, ή μικρή 'Αθηνάια, μπορούσε να μπαίνει όποτε της κάπνιζε στο φούρνο του χωριού ή στο μύλο και όταν είχε όρεξη τα δοκιμάζω κιόλας ελεύθερα τάφρατο ψωμί που έβγαине απ' το φούρνο ζεστό ή τα μυρωδάτα ζυμαρικά που έφτιανε με τόσο τέχνη ο ψωμάς.

Μά συχνότερα απ' όλους ή Δάφνη πήγαινε να βλέπη την 'Αγγέλω, την κόρη του έπιστάτη, μια χαριτωμένη μελαχροινούλα, πολύ έξυπνη και συνόμηλική της.

Όπως κάθε χρόνο ή 'Αγγέλω ήρθε να την υποδεχτή, μόλις έφτασε στο χωριό με τ' αυτοκίνητο. Φέτος όμως—τί άπροσδόκητο!—ή 'Αγγέλω κρατούσε στα χέρια της ένα παχουλό μωρό με ρόδινη ποδίτσα.

— Καλημέρα, καλή μου 'Αγγέλω!

— Καλημέρα, δεσποινίς Δάφνη. Καλώς όρίσαστε!

— 'Α! τί καλά που σε ξαναβρίσκω εδώ. Θυμάσαι πέρσι το κρυφτό που παίζαμε στον άχυρώνα; Μά δε μου λές, ποιός σου χάρισε αυτήν την ώραία κούκλα;

— Δεν είναι κούκλα. Είναι ή άδερφοϋλα μου ή Πίτσα, που μάς την έστειλε το φθινόπωρο ο καλός Θεός. Τώρα που θα ξυπνήσω, θα ιδήτε τί γλυκό πλασματάκι που είναι.

— 'Αχ! Τί ευτυχισμένη που είσαι, 'Αγγέλω μου! Πόσο θάθελα νάχα κι' εγώ μια ζωντανή κούκλα! Θά μου τη δανείζεις καμιά φορά κι' έμένα την άδερφοϋλα σου; Έ;

— Να ιδούμε αν θα θέλω να έρθω μαζί σας. Δεν πάει, ξέρετε με τον καθένα.

Αυτή τη στιγμή ή Πίτσα άνοιξε τα μεγάλα γαλανά της μάτια κι' άρχισε να κουνά τα χεράκια της. Είχε ιδεί τη Δάφνη που της χαμογέλουσε. Κι' άξαφνα τέντωσε όρμητικά το σωματάκι της κατά το μέρος της Δάφνης ξεφωνίζοντας απ' τη χαρά της.

Έκείνη άρπαξε τη ζωντανή κουκλίτσα και την έσφιξε στην αγκαλιά της γεμίζοντας φιλιά τις ξανθές μπουκλες της.

— Έχετε τύχη είπε ή 'Αγγέλω. Καθώς φαίνεται, δεν της κακοαρέσετε.

— Ναί; Μ' αγαπάει λοιπόν; Τί ευτυχία! Θά μου τη δανείζεις, 'Αγγέλω μου, δεν είν' έτσι;

Κάθε μέρα έδλεπαν τις δυο φιλενάδες να βγάζουν μέσα στο μικρό της καροτσάκι περίπατο την Πίτσα που, ροδοκόκκινη και γελαστή, φαινόταν νάνα ένθουσιασμένη απ' τις δυο νταντάδες της. Κι' ή νουνά ξέροντας πως ή 'Αγγέλω ήταν πολύ καλό κορίτσι, άφηνε ελεύθερα τη Δάφνη να πηγαίνει μαζί της.

Ένα πρωί ή Δάφνη μπήκε σαν άστραπή στο σαλόνι που καθόταν ή νουνά της κι' έπεσε στα πόδια της.

— Νουνά μου, καλή μου νουνά,

έρχομαι να σου ζητήσω μια χάρη, μια πολύ μεγάλη χάρη!

— Καλέ τί έπαθες, παιδάκι μου; Πότε θα βάλεις έπιτέλους μυαλό;

— 'Αχ! Νουνά μου, θα τρελλαινόμεν απ' τη χαρά μου, αν μου έλεγες το ναί.

— Πρίν να πω το ναί, θάθελα να μάθαινα για τί πρόκειται.

— Να ή 'Αγγέλω κλαίει γιατί δεν μπορεί να πάω στο γάμο του μπάρμπα της μαζί με τους άλλους, κι' αυτό επειδή θα την άφήσουν στο σπίτι να φυλάη την Πίτσα—ξέρεις δα νουνά την άδερφοϋλα της, αυτό το χαριτωμένο πλασματάκι. Δεν μπορούν, βλέπεις, να το πάρουν κι' αυτό μαζί τους γιατί θα λείψουν τέσσερις μέρες.

— Και κάνουν πολύ καλά. Θάταν τρέλλα να το κουδαλήσουν μ' αυτή τη ζέστη μαζί τους.

— Ναί. Τότες όμως ή 'Αγγέλω πρέπει να θυσιάστω, ενώ αν μου έδινες την άδεια να κρατήσω εγώ την Πίτσα για τέσσερις μέρες, θα μπόρεση να πάω κι' αυτή ή καϊμένη.

— Τί λές; Να πäs να τους φυλάς το παιδί! Μά τρελλάθηκες;

— Μά, νουνά μου, δε θα πάω εκεί. Θά το φέρουμε εδώ.

— Καταλαβαίνω. 'Ονειρεύεσαι δηλαδή να διασκεδάσες μ' αυτή τη ζωντανή κούκλα. Μά δεν καταλαβαίνεις, παιδάκι μου, πως δεν είσαι ακόμα αρκετά μεγάλη για να μπόρεσης να την περιποιηθής όπως πρέπει;

— 'Ο,τι θα της έκανε ή 'Αγγέλω, μωρό να της το κάμω κι' εγώ! Έμαθα τώρα όχτώ μέρες που τη βοηθάω. Καί, νουνά, σου δίνω το λόγο μου πως θα βγάλω όλα πέρα χωρίς να ζητήσω τη βοήθεια κανενός.

— Θα σου ξαναθυμίσω την ύπόσχεσή σου, όταν την ξεχάσες, γιατί ένα μωρό δεν είναι, παιδάκι μου, κανένα παιχνίδι.

— Λοιπόν, μου δίνεις την άδεια; 'Α! τί καλή που είσαι, νουνά μου! Σε λατρεύω!

Και λέγοντας αυτά ή Δάφνη άρπαξε κι' άρχισε να φιλή παράφορα το ρυτιδιασμένο χέρι της γριάς νουνάς της.

Βέβαια πως δε θάλειπε τίποτε απ' το παιδί τους στο σπίτι της κυράς τους, ο έπιστάτης κι' ή γυναίκα του άφηναν την Πίτσα χωρίς καμιά άνησυχία στην έπίβλεψη της Δάφνης και από την ίδια βραδυά ή κούνια του μωρού μαζί με όλα του τα ρουχαλάκια μεταφέρθηκε στο δωμάτιό της.

Η Μαριγώ, ή ύπηρέτρια, παρα-

κολουθούσε τη Δάφνη με την άκρη του ματιού της, πρόθυμη να την βοηθήσει αν έβρισκε πως ήταν ανάγκη. Εϋθύς εξαρχής όμως εκείνη έδειξε πως δεν ήθελε τη βοήθεια κανενός. Ένα μωρό δε θα μπορούσε να περιποιηθί μόνη της;

Αλλά όσο είναι εύκολο και άπλο να περιποιηθεί, να πλένης, να χτενίζεις μια μεγάλη κούκλα, τόσο είναι δύσκολο και πολύπλοκο να ντύνης, να ταΐζεις και ν' αναθρέφεις ένα μικρό παιδί δέκα μηνών που μόλις κρατιέται στα πόδια του, που διαρκώς άρπάζει, β,τι βρή μπροστά του και που μόλις το πλύνεις, άμέσως εκείνο λερώνεται.

Όστόσο ή Δάφνη δεν άποθαρρύνθηκε κι' άρκοϋσε ένα φιλι ή ένα γελάκι της Πίτσας για να ένθουσιάσει τη μικρή της καρδιά.

— Δεσποινίς Δάφνη, ή κυρία σας περιμένει για να φάτε. Είναι δώδεκα περασμένες.

— Ένα λεπτό, Μαριγώ. Πές, σε παρακαλώ, στη νουνά νάρχισή χωρίς έμένα. Της λές να με συγχωρήσει γιατί το μωρό δε θέλει να κοιμηθώ.

Ούφ! Έπιτέλους τελείωσε όλες τις δουλειές· είναι όμως μία ή ώρα και ή Δάφνη δεν μπόρεσε να καθήση ούτε στιγμή απ' το πρωί. Δεν μπόρεσε ούτε να ρίξω μια ματιά στην αγαπημένη της «Διάπλαση» που έχει έρθει απ' το πρωί σήμερα.

(Το τέλος στο ερχόμενο)

(Παράφραση) ΚΑΝΕΤ. Χ. ΓΡΟΛΛΙΟΣ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Διάπλατος του άνοιχθηκε του άπειρου [ο δρόμος] Κόσμου ανακαλύπτους κι' άγνωστους [να ιδώ]. Τών θηρίων έγινε μέσ' στα δάση ο [τρόμος,] "Οργωσε τη θάλασσα, έσκαψε τη γή.

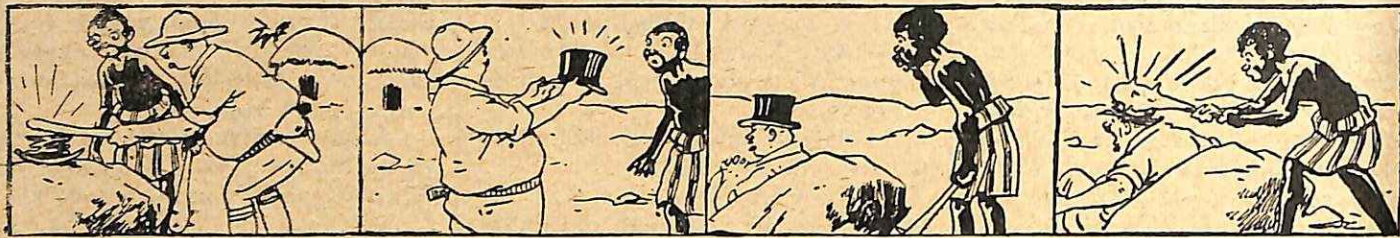
Έσχισε, τετράπηλη, ζαφειρένια στρώση Με τ' αεροπλάνο του τον πελώριο αέτο, Και τον σιδηρόδρομο π'α στη γή έχει [άπλώσει] Φίδι γιγαντόσωμο... φλογερο έρπετό.

Στών στοιχείων άφοβα ρίχθηκε την [πάλη,] Τόν άπ'ό ανακάλυψε, τον ήλεκτροισμο, Με τα τηλεβόλα του όπου κι' αν προ- [βάλη] Σπέρνει τ' άστραπόβροντα και τον χα- [λασμό!]

Νέα πλάση ακράτητος νάρθη έχει έλ- [πίδα...] Του παντός το σύστημα προσπαθεί να [ιδώ], Μά, ξεχνά, τα πόδια του, μυστική ά- [λυσιίδα] Που τα δένει άθώρητα στη στενή έδω [γλή!]

ΦΩΤΗΣ ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ

ΤΟ ΚΛΑΚ ΚΙ' Ο ΔΡΑΠΗΣ 'Η ΜΙΑ ΑΣΥΝΕΤΗ ΕΠΙΔΕΙΞΗ

'Αστεία ιστορία σε τέσσερις εικόνες χωρίς λόγια.

Ο ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΣΤΡΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ MARGUERITE BOURGET

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— 'Αλίμονο, έκανε ή Λίλιαν, ό ψευτο-Ίβάν είναι πολύ πονηρός άνθρωπος. Με την πρόφαση πώς ή μαρκησία είναι άρρωστη δεν αφήνει κανένα να πατήσει το πόδι του στον πύργο. Φυσικά αυτό δεν μπορεί να κρατήσει πολύ καιρό. Μά όταν θά μάς αφήσει πιά να μπορούμε μέσα... 'Αφού αύριο ό Γκνύ θά δικασθώ...

— ... και θά καταδικασθώ, συμπλήρωσε ή Μαρία-Ρόζα μ' ένα λυγμό.

Όλες σώπασαν, παγωμένες από τη λέξη αυτή, που καθεμιά είχε στο νου της, μά καμμιά δεν είχε τολμήσει να προφέρει.

— Πολύ άργά, έκανε με πνιγμένη φωνή ή Λίλιαν.

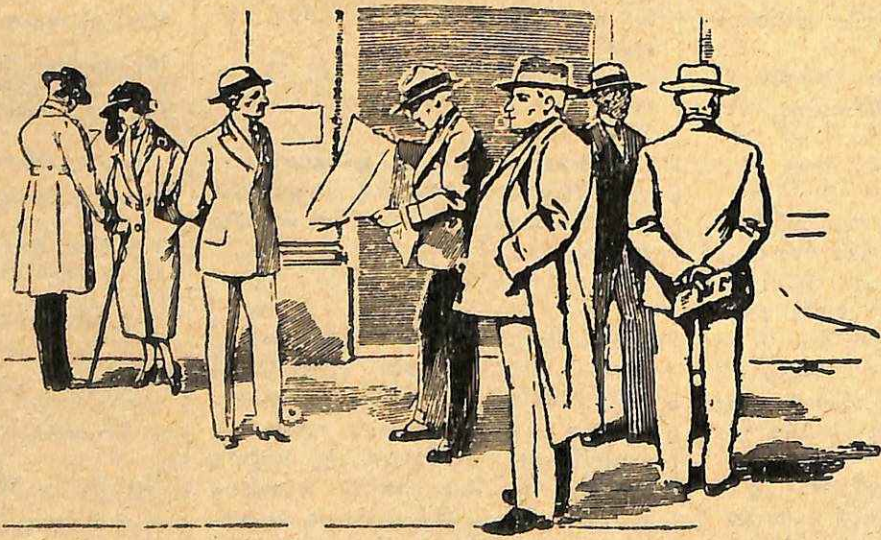
Λέξη σκληρή, λέξη τόσο σκληρή για ένα παιδί, που ή Μαρία-Ρόζα την ένοιωσε σά μαχαιριά να της σχίζη την καρδιά της.

— 'Ωστόσο, έκανε ή 'Εδιθ, ό Ράσκιν αύριο θά υποχρεωθώ ν' αφήσει ήλευθερη την είσοδο στον πύργο. Και ν' αφήσει μάλιστα να μουνεμέσα ένα πλήθος ανθρώπων!

— Πώς είναι δυνατόν; ρώτησε ή λαίδη Σδέσεγκαμ.

— Θυμάσαι, μαμμά, την κινηματογραφική εκείνη εταιρεία «'Ατλάντικ» που ό κύριος ντε Ναδάιγ της είχε υποσχεθεί, την εποχή που μάς φιλοξένουσε, να της επιτρέψει να χρησιμοποιήσει την αυλή, την είσοδο και το χώλλ, για να γυρίσει μιá ταινία;

— Ναί, τό θυμάμαι. Λοιπόν;

«Μπρός στο ξενοδοχείο στέκονταν ένα πλήθος άργόσχολοι» (Σελ. 307, στ. α').

— Λοιπόν όταν ό μαρκησίος έφυγε τόσο βιαστικά μετά τη σύλληψη του Γκνύ, ούτε και θυμήθηκε βέβαια να ξεπαραγγείλει στο διευθυντή της 'Εταιρείας. Τώρα λοιπόν δλόκληρος ό θίασος του «'Ατλάντικ-Σινέ» βρίσκεται από χθές στο Αίξ-λε-Μπαίν και αύριο πρόκειται νάρθει στο Ναδάιγ για να γυρίσει την ταινία. Φυσικά όλη αυτή ή άναστάση, σ' ένα σπίτι που βρίσκεται σε πένθος είναι φοβερό πράγμα, και ήθελαν να την έμποδίσουν. Μά ή 'Εταιρεία μπήκε σε πολύ μεγάλη έξοδα για να μεταφέρει εδώ τόσον κόσμο και ούτε έχουν βρει για την ώρα κανένα άλλο πύργο που να τους κάνει για σκηνηκό. Πρέπει λοιπόν ή ταινία να γυρισθώ με κάθε θυσία, γιατί άλλωστε θά πάθουν μεγάλες ζημιές. Τους έτυχε κιόλας μιá άναποδιά και βρίσκονται σε πολύ δύσκολη θέση: χθές τό βράδυ μιá μικρούλα ήθοποιός, ένα κοριτσάκι, άρρώστησε και τώρα χαλούν τον κόσμο για να βρουν μιá αντικαταστάτριά της αλλά φαίνεται πώς δεν

είναι και τόσο εύκολο. Σήμερα τό πρωί τά έμειθα όλα αυτά όταν κατέβηκα κάτω για νάγοράσω λουλούδια... Καλέ, Μαρία-Ρόζα, τί έπαθες;

— 'Η Μαρία-Ρόζα είχε σηκωθεί απ' τό κρεβάτι κλαίγοντας μαζί και γελώντας, κι' όλο έλεγε, σάν να παραληρούσε απ' τη χαρά της:

— 'Εδιθ, Λίλιαν! 'Ο Θεός με βοήθησε να βρω τον τρόπο για να μπώ στο Ναδάιγ!

Οι φίλες της την κοίταζαν σάν χαμένες. Δεν είχαν ακόμη καταλάβει τό παράτολμο σχέδιο που σοφίστηκε ή Μαρία-Ρόζα.

— Γρήγορα, γρήγορα δόστε μου ένα φόρεμα, ένα καπέλλο!... Χρειάζομαι όμως και παπούτσια, πρέπει να γίνω όμορφη πολύ όμορφη!

Και χοροπηδώντας σάν τρελλή πρόσθεσε:

— ... Για να με άγκαζάρουν στο «'Ατλάντικ-Σινέ»!

— 'Α! τώρα μάλιστα, την κατάλαβαν. 'Η Λίλιαν, ή 'Εδιθ και ή λαίδη Σδέσεγκαμ έτρεξαν να περιποιηθούν και να βοηθήσουν τη Μαρία-Ρόζα να ντυθώ.

— Μόλις φρεσκάρησε τό πρόσωπό της με κολώνια ή μικρούλα ξαναβρήκε τη δροσιά της και τά ώραία της χρώματα. Τ' ώραίο της προσωπάκι που τό φώτιζε ή χαρά, είχε πάρει πάλι την παλιά του ζωηρή έκφραση, μόνο με τη σκέψη πώς μπορούσε να κάνει ακόμη κάτι, πώς τό τολμηρό της σχέδιο μπορούσε ίσως να πετύχει. Γέλοσε με την καρδιά της καθώς έβλεπε την 'Εδιθ και τη Λίλιαν να κάνουν άνωκάτω τό συρτάρι τους και

νάδειάζουν τά ντουλάπια τους για χάρη της. 'Η μιá της έφερνε γάντια, ή άλλη της δοκίμαζε παπούτσια, ή λαίδη Σδέσεγκαμ διάλεγε ανάμεσα στα φορέματα εκείνο που θά ταίριαζε καλύτερα της Μαρίας Ρόζας. Όταν τελείωσε τό ντύσιμο της μικρούλας κι' οι τρεις γυναίκες άποτραβήχτηκαν για να κρίνουν καλύτερα τό σύνολο. 'Οχι στάλήθεια, ωραιότερα δεν θά μπορούσε ποτέ να είναι ντυμένη ή Μαρία Ρόζα. Ποτέ δεν την είχαν δει πιό χαριτωμένη, πιό κομψή, πιό νόστιμη. Φορούσε ένα κοστούμι της Λίλιαν, ένα κοστούμι μάκι γκρι εξαιρετικά καλοραμμένο απ' τό άνοιγμα της ζακέτας φαινόταν μιá μπλουζίτσα από μεταξωτό θαλασσί, ίδιο με τό χρώμα των ματιών της. Τις ξανθές της μπούκλες σκέπαζε ένα καπελλάκι από κορδέλλα, στο ίδιο χρώμα της μπλούζας, γαρνιρισμένο με ένα μπουκετάκι από τριαντάφυλλα.

— 'Η Λίλιαν έκανε με θαυμασμό:

— Μαρία Ρόζα, είσαι στάλήθεια τρέλλα! 'Αν τό «'Ατλάντικ Σινέ» δεν σε άγκαζάρη εύθους μόλις παρουσιαστής, τότε θά έχει υπερβολικές απαιτήσεις.

— Όσες έλπίδες κι' αν είχε για την επιτυχία της ή Μαρία-Ρόζα, είχε όστόσο μεγάλο χτυποκάρδι όταν κατέβηκε στην πόλη. 'Η λαίδη Σδέσεγκαμ της είχε συστήσει, για να μην προκαλέσει καμμιά υποψία, να παρουσιαστή καλύτερα μόνη της. Αυτό βέβαια τη δέλιαζε πολύ, κι' ύστερα, ό,τι έπιχειρούσε ήταν τόσο παράτολμο τόσο ριψοκίνδυνο!... Βέβαια θά προτιμούσε να μπη διαφορετικά στο Ναδάιγ. Μά δεν είχε και μεγάλη ήλευθερία έκλογής.

Όταν έφθασε στο ξενοδοχείο όπου έμεναν οι ήθοποιοί, ή μικρούλα συνάντησε ένα πλήθος ανθρώπων που ήταν μαζεμμένοι μπρός στην είσοδο και χάζευαν. 'Η άφιξη ενός τόσο μεγάλου θιάσου που θά γύριζε μιá ιστορική ταινία στον πύργο του Ναδάιγ, είχε συγκεντρώσει όλους τους άργόσχολους της πόλης εκεί απέξω.

Με την πρώτη ματιά ή Μαρία-Ρόζα αντίκρυσε κολλημένο στην πόρτα του ξενοδοχείου ένα χαρτί τυπωμένο: ήταν ή περίφημη άγγελία, ή είδοποίηση για τη μικρή ήθοποιό που τους χρειαζόταν. 'Η Μαρία Ρόζα, πλησίασε και σηκωμένη στις μύτες των παπουτσιών της διάβασε:

«ΖΗΤΕΙΤΑΙ: κοριτσάκι δώδεκα ως δεκατεσσάρων ετών, με ώραιάν, και αν είναι δυνατόν άριστοκρατικήν εμφάνισιν, με γνώσεις ήπιασας, διά να λάβη μέρος εις την ταινίαν εις σημερινόν ρόλον βωδού προσώπου. 'Απευθυνθήτε εις τον διευθυντήν του «'Ατλάντικ-Σινέ» τό ταχύτερον.»

Θαρεττά κι' ήλευθερά ή Μαρία-Ρόζα μπήκε στο ξενοδοχείο. Στο χώλλ αντίκρυσε ένα γραφικότατο θέαμα: 'Ηταν όλο γεμάτο από βαλίτσες, παπούτσια, δέματα, παλιά. 'Ορθιοι ή καθισμένοι στα χερούλια απ' τις πολυθρόνες, κουβέντιαζαν και γελοῦσαν δείχνοντας τά γερά τους δόντια οι ήθοποιοί, όλοι τους παιδιά άμούστακα

διέσχισε τό χώλλ πηγαίνοντας μπροστά απ' τη Μαρία-Ρόζα που την ακολουθούσε τρέμοντας, από έλπίδα κι' από φόβο.

Σε λίγο έφθασαν μπροστά σε μιá πόρτα, στο βάθος του χώλλ, κι' ή νεαρή 'Αμερικανίδα, αφού χτύπησε μπήκε άμέσως μέσα, παίρνοντας μαζί της και τη μικρούλα.

— 'Αν βρής τί σου φέρνω! φώναξε πρόσχαρα.

Στο γραφείο ήταν καθισμένος ένας κύριος, ό κλασσικός τύπος του 'Αμερικανού, ξυρισμένος, με ύψος ψυχρό κι' ευγενικό, και μελετούσε μιá σκηνογραφία.

— Τί θέλεις, Τζίννη; έκανε χωρίς να σηκώσει τά μάτια του, και σεις, μίς, τί έπιθυμείτε;

— Κύριε, άπάντησε ή Μαρία-Ρόζα μονορούφι, σάν να φοβόταν μην τά χάσει, έμαθα ότι χρειάζεστε μιá μικρή ήθοποιό στην ηλικία μου για να παίξει ένα ρουβό πρόσωπο για τη σκηνή που θά γυρίσετε εδώ και ήρθα να σας πώ, ότι εγώ...

— 'Ο διευθυντής του «'Ατλάντικ-Σινέ» σήκωσε τό κεφάλι του και την κοίταξε. Στα σταχτιά φλεγματικά ματιά του ζωγραφίστηκε ζωηρή έκπληξη. Τις περισσότερες φορές ή «'άριστοκρατική εμφάνιση» που ζητούσαν στις άγγελίες τους, ήταν μόνο για τον τύπο. Τώρα όμως τό κοριτσάκι που είχε μπροστά του ανταποκρινόταν με τό παραπάνω σ' όλους τους όρους της άγγελίας. Και με μεγάλη του χαρά έβλεπε ό ήμπρεσάριος στο πρόσωπο της χαριτωμένης αυτής μικρής, τη ζωντανή, προσωποποίηση της πριγκίπισσας Βατρίκης της Σαβοΐας, όπως είχε όνειρευτεί να την παρουσιάσει.

— Τί ηλικία έχετε, μίς; ρώτησε λακωνικά.

— Δώδεκα ετών, κύριε, άπάντησε ή Μαρία-Ρόζα.

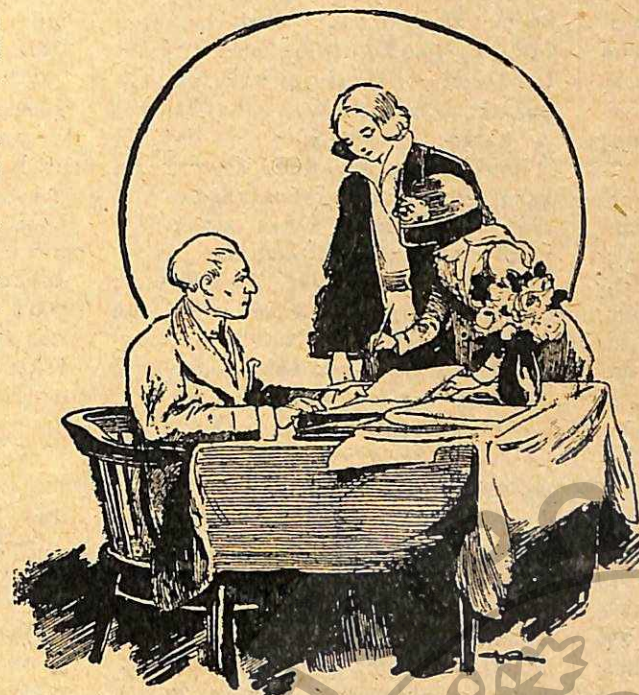
— Γουέλ, έχετε ξαναπαίξει σ' άλλο φίλμ;

— Όχι, κύριε, αλλά έχω λάβει μέρος σε πολλές έρασιτεχνικές παραστάσεις: κι' ύστερα μου φαίνεται πώς θά τά καταφέρω τόσο καλά...

— 'Ο μίστερ Στάνλεϋ άρχισε να γελάει, όπως γελοῦν οι 'Αμερικανοί, χωρίς να βγάλει την πίπα του απ' τό στόμα.

— Τι λές και σύ, Τζίννη, έκανε γυρίζοντας κατά την άδελφή του.

— Εγώ λέω, άπάντησε ή νέα, πώς είναι άδύνατο να βρούμε καλύ-

«'Η Μαρία-Ρόζα πήρε την πέννα και ύπόγραψε...»

με γελαστά μάτια, ή χαριτωμένες νέες κοπέλλες με δροσερά μάγουλα και καλοχτενισμένα μαλλιά, γνήσιες 'Αμερικανίδες.

Κανένας δεν παρατήρησε την είσοδο της Μαρίας-Ρόζας μέσα στο εύρύχωρο χώλλ, όπου τόσος κόσμος μπαινόβγαине από τό πρωί. Τό κοριτσάκι πλησίασε μιá απ' τις νέες που συνωμιλούσαν και τη ρώτησε δειλά:

— Με συγχωρείτε, κυρία, πού μπορώ να ιδώ τον διευθυντή του «'Ατλάντικ Σινέ»;

— Θέλετε να ιδήτε τον άδελφό μου; άπάντησε εύθους εκείνη. Μήπως έρχεσθε για τη μικρούλα ήθοποιό που ζητούμε; 'Ελάτε να σας πλώ εγώ, μπορεί νά κανονισθώ άμέσως τό ζήτημα.

Μ' αυτά τά λόγια σηκώθηκε και

τερη. Για κοίταξε τί χαριτωμένη πού είναι με τὰ κατάξανθα μαλλιά της και με τὸ ἀριστοκρατικό της κεφάλαι. Οἱ κινήσεις της εἶναι τόσο εὐγενικές! Ἐχει μιὰ χάρη φυσική πού δὲν βρίσκεται εὐκολα. Εἶμαι βέβαιη πὼς θὰ τὰ καταφέρῃ στὸ ρόλο της περίφημα, χωρίς νὰ χρειαστῇ κανεὶς νὰ τῆς δείξῃ τί πρέπει νὰ κάνῃ.

— Ναι, μὰ πὼς ἀφοῦ δὲν ἔχει παίξει ποτέ της σὲ φιλμ;

(Ἀκολουθεῖ)

KIMON AΛKIANH

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΣΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΟΚΗΠΟ

Ἀγαπητοί μου,

ΧΤΕΣ τὸ πρῶτ' βρέθηκα σ' ἓνα λουλουδόκηπο. Κάτω ἀπ' τὸν ἥλιο τοῦ Μαγιοῦ πὺν τὸν γλῶκαιναν οἱ ἀνοϊξιάτικες αὔρες, ὁ λουλουδόκηπος ἦταν στίς δόξες του. Κι' ἄς μὴν ἦταν κανένας μεγάλος καὶ πλούσιος, με κιόσκια καὶ με σέρρες, με συντριβάνια καὶ τεχνητὲς λίμνες, με κηπουροὺς κι' ὑπηρέτες, παρὰ ἓνα κηπάκι, στὸ πίσω μέρος ἐνὸς πατησιώτικου σπιτιοῦ, φυτεμένος γιὰ τίς αἰσθητικὲς ἀνάγκες μιᾶς καλῆς μικρῆς οἰκογένειας. Γιατὶ κάθε καλὸς ἄνθρωπος, στοχάζομαι, αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ βλέπῃ, νὰ μυρίζῃ, νὰ χαίρεται λουλούδια, ἀν' ὅχι καὶ νὰ τὰ καλλιεργῇ ὁ ἴδιος, καὶ δὲν εἶναι καθόλου εὐχαριστημένος ἔταν κάθετα σὲ σπῖτι, μέσα στὴν πόλη πού δὲν ἔχει τόπο γιὰ μιὰ τέτοια ωραία καλλιέργεια. Κι' ἐγὼ δὲν ἔχω κήπο στὸ σπῖτι μου καὶ γι' αὐτό, ὅταν βρεθῶ καὶ στὸ μικρότερο, γεμίζω χαρὰ καὶ ξαναγίνουμαι παιδί. Θυμοῦμαι προπάντων τὸν κήπο πού εἶχα στὸ πατρικὸ μου σπῖτι, δεντροκόκηπο μαζί καὶ λουλουδόκηπο, ἔπου πέρασα τὰ εὐτυχισμένα παιδικὰ κι' ἐφηβικά μου χρόνια...

Τὸ κηπάκι ἔπου βρέθηκα χτές, ἔχει μόνο λουλούδια. Τριανταφυλλίς, γαρυφαλλίς, βιολέττες, πανσέδες, ἀγιοκλήματα κι' ἄλλα. Ὁλ' αὐτὰ ἦταν μυριανθισμένα. Κι' ἔταν ἡ νοικοκυρὰ τοῦ σπιτιοῦ— μιὰ νεαρή ποιήτρια πού εἶχα πάει νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ— μού ἔκοβε τὰ ωραιότερα γαρύφαλλα καὶ τριαντάφυλλα, γιὰ νὰ τὰ πάρω μαζί μου, λυπόμουν ἀληθινά. Προτιμοῦσα νὰ τὰ βλέπω στὴ ρίζα τους, στὴ μάννα τους, καὶ τὸ μεγάλο ἐκεῖνο ψαλλίδι πού τὸ χειρίζεσταν με ἀσπλαχνία ἡ ποιήτρια, μού φαινόταν πὺς ἔκανε παιδιὰ καὶ μάννες νὰ πονοῦν... Ἀλλὰ μποροῦσε νὰ μὴ μού δώσουν καὶ νὰ μὴν πάρω

ἓνα μπουκέτο; Ἀς μὴν εἴμαστε ὑπερβολικοί. Ἐδῶ σφάζουμε τὸ ἀρνάκι, γιὰ νὰ τὸ φάμε ψητό, καὶ νὰ μὴν κόψουμε ἓνα τριαντάφυλλο, πού τὸ κάτω-κάτω δὲν ἔχει αἷμα;

Ἡ ποιήτρια, καθὼς ἔκανε τὸ μπουκέτο, κάθε τόσο ἀγκυλωνόταν. Καὶ μιὰ στιγμὴ μού θυμισε τὴν παροιμία «δὲν ὑπάρχει τριαντάφυλλο χωρὶς ἀγκάθια». Κι' ὅμως ὑπάρχει! Ἀπὸ τὰ τριαντάφυλλα πού μού ἔκοβε, ἄλλα εἶχαν καὶ τὴν ἀγκύλωναν, κι' ἄλλα δὲν εἶχαν καθόλου καὶ μποροῦσε νὰ πιάνῃ τὰ κλωνία τους με τὴ μεγαλύτερη εὐκολία. Γιατὶ τάχ' αὐτό; Ἄνε πὼς τὰγκάθια εἶναι τ' ἔπλο πού ἔδωσε ἡ φύση στὰ δένδρα καὶ ἀνυπεράσπιστα φυτὰ, γιὰ νὰ μὴν τοὺς κόβουν τὰ λουλούδια οἱ ἄνθρωποι ἢ τὰ ζῶα. Πὼς λοιπὸν ὑπάρχουν τριανταφυλλίς ἀπλίσμενες καὶ τριανταφυλλίς ἀπλές; Δὲν περισσεύουν καὶ γι' αὐτὲς τίς καίμενες ἀγκάθια; Ὑποθέτω πὼς στὴν ἀρχὴ εἶχαν ὅλες, ἀλλὰ πὼς μερικὲς ξεφυλίστηκαν ἀπὸ τὴν καλλιέργεια ἢ ἄλλες αἰτίες. Ὁπὼς δὴ ποτε, κι' οἱ ἀπλίσμενες δὲν εἶναι τόσο προνομιούχες. Ὁ ἄνθρωπος ξέρεῖ νὰ κόβῃ τὰ λουλούδια τους με ψαλλίδι, νὰ ξύνη με τὸ ἴδιο καὶ τὰγκάθια, καὶ νὰ πιάνῃ τὰ κλωνία χωρὶς φόβο νὰ ματώσῃ. Περιττὸ, βλέπετε, καὶ τὰγκάθια τῆς τριανταφυλλιάς ὅπως καὶ τὸ κεντρί τῆς μέλισσας. τὴ στιγμὴ πού ὁ ἄνθρωπος ὀπλίζεται με ψαλλίδι, καὶ γάντια καὶ με προσωπίδες... Ἀλλὰ καὶ μιὰ ἄλλη σκέψη μπορεῖ κανένας νὰ κάμῃ: Οἱ χωρὶς ἀγκάθια τριανταφυλλίς εἶναι πιὸ καλλιεργημένες, πιὸ πολιτισμένες ἀπὸ τίς ἄλλες. Ἐτσι κι' ὁ πολιτισμένος, ὁ καλλιεργημένος, ὁ ἡμέτερος ἄνθρωπος δὲν ἔχει σήμερα ὅπλα, οὔτε στὰ χέρια του, οὔτε στὴ ζώνη του, καὶ καμμιά φορὰ οὔτε στὸ σπῖτι του. Μόνο στὸν πόλεμο κι' ἔταν εἶναι στρατιώτης...

Ἀ, τί ωραία, τί μεθυστική μυρωδιά πού ἔχουν τὰ τριαντάφυλλα καὶ τὰ γαρύφαλλα! Καὶ τὰσπρα, καὶ τὰ κόκκινα, καὶ τὰ κίτρινα. Τάγιοκλήματα, οἱ βιολέττες, τὸ ἴδιο. Οἱ πανσέδες ὅμως τίποτα, ἄσμοι ὀλότελα! Καὶ νὰ συλλογιέται κανένας πὼς εἶναι ἀπ' τὴν ἴδια οἰκογένεια τῶν ἱων, τῶν μενεξέδων, πού ἔχουν τὴν πιὸ δυνατὴ καὶ γλυκεῖα μυρωδιά! Ἴον τὸ τρίχρονον ὀνομάζεται ἐπιστημονικά ὁ πανσές. Κι' ἡ ποιήτρια πάλι μού θυμίζει:

— Ἐτσι καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι ἔχουν ἓνα ὠραῖο ἔξωτερικό, ἀλλὰ χωρὶς ψυχικὰ χαρίσματα, χωρὶς ἔσωτερικὴ ὀμορφιά. Σὰν τὰ ὠραία κι' ἄσμοα λουλούδια...

Ἀλήθεια, ὑπάρχουν καὶ τέτοιοι ἄνθρωποι. Ὑπάρχουν μάλιστα κι' ἄλλοι με ὠραία μορφὴ κι' ἀσχημὴ ψυχὴ, ὅχι πιά ἄσμοα, ἀλλὰ κάκσμοα λουλούδια... Ἡ μυρωδιὰ ὡστόσο δὲν εἶναι ἓνα ψυχικὸ, νὰ ποῦμε, προτέρημα τοῦ λουλουδιοῦ. Ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ τὴν παίρνῃ ἔτσι καὶ νὰ κάνῃ παραβολὲς καὶ συγκρίσεις, μὰ στὴ φύση τὸ πρᾶγμα διαφέρει. Ἡ μυρωδιὰ, λένε οἱ φυτολόγοι, χρειάζεται στὸ λουλούδι γιὰ νὰ τραβᾷ τὰ ἔντομα πού θὰ μεταφέρουν τὴ γύρη του— με τὰ πόδια τους, με τὰ φτερά τους, με τίς προδοσιδὲς τους— στοὺς ὑπέρους τῶν ἰδίων ἢ ἄλλων, καὶ νὰ γίνῃ ἡ γονιμοποίηση, ὁ σπόρος κι' ὁ πολλαπλασιασμός τοῦ φυτοῦ. Ὡστε ἡ μυρωδιὰ τῶν λουλουδιῶν δὲν εἶναι γιὰ τοὺς ἄνθρώπους, ὅπως δὲν εἶναι οὔτε τὰ ὠραία τους χρώματα, οὔτε τὰ ὠραία ἢ παράξεννα σχήματά τους: εἶναι γιὰ τὰ ἔντομα. Κατὰ σύμπτωση μερικὲς μυρωδιὲς ἀρέσουν καὶ στοὺς ἄνθρώπους, ὅπως ἄλλες τοὺς δυσχεροῦν. Ἀλλὰ καὶ τὸ πιὸ κάκσμο— γιὰ τὸν ἄνθρωπο— λουλούδι εἶναι εὐδένιστο γιὰ τὸ ἔντομό του, καὶ με τὴ μυρωδιὰ αὐτῆς, πού ἐμᾶς μᾶς ἀηδιάζει, ἡ φύση ἐκτελεῖ τὸ σκοπὸ της ὅπως καὶ με τὴ μεθυστικὴ— γιὰ τὸν ἄνθρωπο— εὐωδιὰ τοῦ κρίνου ἢ τοῦ τριαντάφυλλου.

Κι' ἐν' ἄλλο ἄκσμα: τὰ λουλούδια πού μᾶς φαίνονται ὀλότελα ἄσμοα, πρέπει νὰ ἔχουν κι' αὐτὰ τὴ μυρωδιὰ τους: μόνο πού ἡ ὄσφρηση τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶναι τόσο δυνατὴ ὥστε νὰ τὴν αἰσθάνεται. Ἀπαράλλαχτα ὅπως κι' ἡ ὄσφρησός του ἢ ἡ ἀκοὴ του δὲν εἶναι τόσο δυνατές, ὥστε νὰ βλέπῃ καὶ ν' ἀκούῃ τὰ πάντα. Πόσοι ἴχιοι καὶ πόσα χρώματα τοῦ διαφεύγουν! Τὰ αἰσθητήρια τῶν ἐντόμων εἶναι πολὺ διαφορετικά. Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ βλέπουμε μ' ἀπορίαν ἔντομα κι' ἀπάνω σὲ λουλούδια πού οὔτε τὰ χρώματά τους μᾶς ἀρέσουν, οὔτε τὰ σχήματά τους μᾶς ἐνθουσιάζουν, οὔτε οἱ μυρωδιὲς τους μᾶς μεθοῦν, καὶ πού μερικὲς μᾶς ἀποτροπιάζουν. Στὴ φύση, τὴ σοφὴ αὐτὴ φύση, ὅλα εἶναι σκόπιμα, ἀναγκαῖα κι' ἐπομένως καλὰ. Μὰ ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ ν' ἀπολαμβάνῃ παρὰ μόνο ὅσα ἔτυχε νὰ τοῦ ἔρχονται, νὰ τοῦ ταιριάζουν...

Σὰς ἀσπάξομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΖΗΛΕΥΩ...

Τ' ἀγνὸ ζηλεύω λούλουδο
Που φύτρωσ' ἓνα βράδυ
Καὶ ψήλωσε, καὶ θέριψε
Μὲ τῆς δροσιάς τὸ χᾶδι.

Ζηλεύω καὶ τὴν ξενιοιστή
Μικρούλικη παιδοῦλα,
Π' ὅλη τὴ μέρα τριγυρνᾷ
Μ' ὀλόχαρη καρδοῦλα.

Τ' ἀηδόνη τὸ γλυκόγαλο
Τῆς φύσης τὸ καμάρι,
Τὴ μυριοστόλιστ' ἔξοχη
Μὲ τὴν περίσια χάρη.

Μὰ πιότερο ζηλεύω γώ,
— Τὴ σκέψη μου ἔχει πάρει, —
Τῆς νύχτας ἡ βασιλοῦσα
Τ' ὀλόλαμπρο φεγγάρι
Νυφούλα τ' Ὀδρανῶ [B]

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΗ

ΣΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ

Προχθὲς τ' ἀπόγευμα, ἡ θεία μου, πού εἴχαμε βγεῖ μαζί ἔξω, μού εἶπε ἂν θέλω νὰ πάω ὡ; τὸν «Εὐαγγελισμό» νὰ δῇ κάποιον γνωστό της ἀσθενὴ πού νοσηλευόταν ἐκεῖ, κι' ἐγὼ δέχτηκα. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πού ἐπισκεπτόμουν Νόσοκομεῖο. Μπαίνοντας στὴν αἴθουσα ἀσθενῶν τρίτης θέσεως, μού ἔκαμαν ἐντύπωση τὰ πολλὰ κρεβάτια, καθὼς ἦταν λευκά, σκεπασμένα με λευκὲς κουβέρτες, πού ἀφηναν νὰ φαίνονται τὰ ὠχρὰ πρόσωπα καὶ χέρια τῶν ἀρρώστων.

Ἦταν μέρα ἐπισκέψεως κι' ἔβλεπε ὅλα σχεδὸν νὰ εἶναι τριγυρισμένα ἀπὸ συγγενεὶς καὶ φίλους τῶν ἀρρώστων. Ὅλοι μιλοῦσαν σιγανὰ με παρηγορητικά κι' εὐχάριστα λόγια, προσπαθώντας νὰ κάμουν τοὺς δικούς τους νὰ ξεχνοῦν τοὺς πόνους. Σ' αὐτὸ τὸ κρεβάτι δυὸ νέοι καθόνταν κι' ἔλεγαν κάτι στὸν ἀρρώστο, ἐνὼ αὐτὸς χαμογελοῦσε. Θὰ ἦταν φαίνεται φίλοι του καὶ θὰ τοῦλεγον γιὰ κάποιο περασμένο γλέντι. Στὸ πλάι ἓνας παχὺς κύριος, πού εἶχε πάθει ἡμιπληγία προσπαθοῦσε μὲ τὸ ἓνα του ἀνοιχτὸ μάτι νὰ βλέπῃ πάντα τὸ μικρὸ του κοριτσάκι πού τὸν κοίταξε με μεγάλη περιέργεια καὶ λύπη, σιωπηλὸ λὲς καὶ φοβόταν νὰ μιλήσῃ. Ἐνας μικρὸς ὡς δεκαπέντε χρονῶν, καθισμένος στὸ κρεβάτι του προσπαθοῦσε, ἐλεῖδι ἦταν μόνος, ν' ἀρχίσῃ κουβέντα με τὸν παλινὸ του, μ' αὐτὸς ἦταν τόσο ἐξαντλημένος καὶ χλωμὸς πού τοῦνεψε νὰ σιωπήσῃ. Κακόμοιροι αὐτοὶ οἱ δυὸ, ὁ ἓνας μικρὸς στὴν ἀνάσφρησιν κι' ὁ ἄλλος πολὺ ἐξαντλημένος. Δὲν βρέθηκαν κανεὶς νὰ τοὺς κρατήσῃ λίγη συντροφιὰ. Εἶναι μονάχοι ἄραγε στὸν κόσμον ἢ ἦσαν ἀπὸ ἑπαρχία κι' οἱ δικοὶ τους δὲν μπόρεσαν νὰ τοὺς ἀκολουθήσουν ὡς τὴν κρῦα αἰθουσα τοῦ Νόσοκομεῖου;

Πιὸ πέρα ἓνας χλωμὸς νέος με πολὺ εὐγενικὸ παρουσιαστικὸ ἦταν ἐξαπλωμένος ἀκίνητος. Στὸ πλάι του ἡ μητέρα του καθόταν σὲ μιὰ καρέκλα σιωπηλὴ, ἀκίνητη κι' αὐτὴ, μεγάλη στὴ θλίψη της! Δὲν ἔβλεπε ἀρρώστεια εἴχε ὁ γιὸς της, θὰ ἦταν ὅμως τίποτα

τὸ σοβαρὸ γιὰτί κι' ἐκεῖνος κι' ἡ μητέρα του ἦταν πολὺ λυπημένοι καθὼς κοίταξε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, χωρὶς νὰ μιλάει. Κι' ἦταν αὐτὴ ἡ πιὸ ζωνερὴ εἰκόνα κι' ἡ πιὸ δυνατὴ ἀπόδειξη τοῦ ἱεροῦ πόνου τῆς μάννας!

Μιὰ ἀδελφὴ ἦρθε κρατώντας ἓνα δίσκο φλυτζάνια γεμάτα γάλα κι' ἀφηνε σὲ καθέναν ἀπὸ ἓνα, χωρὶς νὰ μιλή. Ἐκεῖνο τὸ μονάχο φλυτζάνι γάλα χωρὶς πιατάκι ἀπὸ κάτω, χωρὶς βούτημα, θὰ ἦταν γιὰ τοὺς ἀρρώστους πιὸ πικρὸ κι' ἀπὸ τὸ πικρότερο φάρμακο καὶ πὼς θὰ νοσταλγοῦσαν ἓνα ἄλλο ἀπογευματινὸ ρόφημα στὰ σπῖτια τους, ἀνάμεσα στοὺς δικούς τους.

Ἐκεῖνη τὴν ὥρα ἡ θεία μου με πήρε καὶ φύγαμε. Καὶ καθὼς κατέβαιναν με τὴν καρδιά σφιγμένη ἀντίχρυσαν στὸν κήπο μιὰ δλάνθιστη ἀμυγδαλιά ἀσπρη καὶ ροζ σὰ νυφούλα. Κι' ἦταν ἡ μόνη χαρούμενη εἰκόνα τῆς ἀνοιξῆς, μιὰ μεγάλη ἀντίθεση στὴ θλιβερὴ ζωὴ τοῦ Νόσοκομεῖου...

Ἡχώ [A]

Η ΒΡΑΔΥΑ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

Ντίγκ, ντίγκ, ντίγκ, ντίγκ.
Εὐπῶ ξαφνιασμένη! Τί ὥρα εἶναι;
Μεσάνυχτα! Μὰ τότε γιὰτί κτυποῦν οἱ καμπάνες; Γιατὶ εἶμαι πλავισμένη,
ντυμένη; Μπά! τί ἀφηρημάδα! Οἱ καμπάνες τοῦ Πάσχα εἶναι, καλέ!

Δὲν πρόφτασα νὰ καλοσκεφθῶ, κι' ὁρμῶν στὴν κἀμαρά μου ὁ ἀνεπιός μου, ἡ μαμιά, οἱ θεοὶ, οἱ θεῖες κι' ἡ ἀδελφὴ μου.

— Κοιμόσονται; Κι' ἐμεῖς νομίζαμε πὼς διαβάζεις, Χριστὸς ἀνέστη!

— Ἀληθῶς ἀνέστη, ἀποκριθῆκα.
Τὴν ἴδια στιγμὴ μπαίνει κι' ὁ ἀδελφός μου, πού ἐρχόταν ἀπ' τὴν ἐκκλησία, φέρνοντας μᾶς τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως.

Εὐχὲς ἀκουγονται ἀπὸ παντοῦ!
Στὸ τέλος ἀνεβαίνουμε ὅλοι σὴν ταράτσα, ἀπ' ὅπου ξετυλίγεται μπροστὰ στὰ μάτια μας ἓνα ἀπειρίγραπτο θέαμα! Βεγγαλικά, βαρελότα, τράκα-τροῦκες καὶ ἰδίως τὰ πολυάρθρα ἀναμμένα κεράκια τοῦ κόμου μᾶς κάνουν νὰ κοιτάζουμε γύρω μᾶς με θαυμασμὸ καὶ ἔκσταση.

Κάμποση ὥρα στεκόμαστε καὶ κοιτάζουμε, ὅταν ἀκούγεται ἡ φωνίτσα τοῦ ἀνεπιός μου:

— Καλὰ ὦ! αὐτὰ, ἀλλὰ τὸ κοκορέτσι καὶ τὰ κόκκινα αὐγά πότε θὰ τὰ φᾶμε;

Σὰν νὰ ἦταν αὐτὸ τὸ σύνθημα, κατεβαίνουμε στὴν τραπεζαρία ὅπου βρίσκουμε τὸ τραπέζι στρωμένον καὶ πάνω σ' αὐτὸ τὸ κοκορέτσι, τὰ κόκκινα αὐγά καὶ τὰ λοιπὰ πασχλινὰ φαγητά. Ἀφοῦ ἐξαφανίσουμε τὸ πρῶτο, παίρνει καθέννας μᾶς ἀπ' ἓνα αὐγὸ καὶ τσουγγροῦμε.

Λὲς κι' ἦταν ἀπὸ πέτρα τ' αὐγὸ τ' ἀδελφοῦ μου δὲν ἔσπασε, πρὸς μεγάλη λύπη τοῦ ἀνεπιός μου. Ἀλλὰ ἡ λύπη αὐτὴ δὲν βαστάει πολὺ, γιὰτί τ' ἀστεῖα κι' οἱ κουβέντες δίνουν καὶ παίρνουν.

Στὰ τελευταῖα κι' οἱ κουβέντες παύουν γιὰτί ἀρχίζουμε νὰ νυστάζουμε καὶ γι'

αὐτὸ—κάνω ἐγὼ τὴν ἀρχὴ— τραβοῦμε καθέννας γιὰ τὸ κρεβάτι του.

Ἀλλὰ πρὶν χωριστοῦμε, εὐχόμαστε ὁ ἓνας στὸν ἄλλο γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ τό: «Χριστὸς ἀνέστη!»

Ἀγρευμένη Θάλασσα [B]

✠✠

ΜΥΣΤΙΚΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

Ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα στίς ἔξη τὸ πρωί, ὁ ἥλιος μῆλκε μ' ἓνα τερπνὸ ξαφνιασμα μέσα στὴ μικρούλα μου κἀμαρα. Μιὰ πλατεῖα χρυσὴ ἀκτίνα του ἔπεσε πάνω στὰ κλειστά μοι βλέφαρα καὶ ξύπνησα μέσα στὸ φῶς. Ἡ καμαρούλα μου εἶχε μιὰ φαεινότητα θελκτική. Στάθηνκα στὸ παράθυρο καὶ κοιτοῦσα τὴ θάλασσα ἀντίκρυ. Δροσερὲς πνοὲς μού χαῖδεσαν τὸ πρόσωπο κι' οἱ ψιθύροι τῶν δέντρων θαρροῦσα πὼς με φώναζαν.

Ἦμουν δολοκλήρη ἀποροφημένη ἀπὸ τὸ μεγαλεῖο αὐτὸ τῆς φύσης... ὅταν ξαφνικὰ κάτι σὰν παράπονο, σὰν παράκληση ἀκούστηκε ἔστρεψα πρὸς τὰ κάτω κι' εἶδα ἓνα ἀξιοθαύμητο πλασματάκι, ξεσκουφωτὸ με ρουχαλάκια χιλιομπαλωμένα καὶ λερωμένα, ξυπόλυτο. Ἀπλώνει δελὰ τὸ χέρι του γιὰ νὰ ζητήσῃ ἐλεημοσύνη.

Ὅταν σήκωσε τὰ μάτια του στὸ παράθυρο, με στυτὴ τρεμουλιερικὴ φωνὴ μού ἔλεγε:

— Μὴ με μαλώσετε... δὲν τὰ θέλω γιὰ τὸν ἑαυτό μου, μὰ γιὰ τὴ δύστηνη τὴ μάννα μου, πού πεθαίνει ἀπὸ πείνα. Ἐάν ἔλεστε νὰ μού δώσετε κάτι μὴν ἀργήτε. Ἴσως σὲ λίγο νὰ εἶναι πολὺ ἀργά...

Ὅταν τὸ παιδάκι ἔφυγε μαζί με τὴ φτωχικὴ προσφορὰ, ἔριξα μιὰ τελευταία ματιὰ στὴ θάλασσα. Μιὰ ἀφάνταστη μελαγχολία γέμισε τὴν καρδιά μου. Με λυπη σκεπτόμουν πὼς ἐνὼ ἡ φύση εἶναι τόσο χαρούμενη κι' εὐτυχισμένη, ὑπάρχουν στὸν κόσμον τόσο μεγάλες συμφορὲς καὶ δυστυχίες.

Πάπρηκα [B]

✠✠

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΕΚΔΡΟΜΗ

Ὁ ἥλιος μόλις ἀρχισε νὰ ψηλώνῃ καὶ τὸ αὐτοκίνητό μας ἦταν ἤδη ἔξω ἀπ' τὴν Ἀθήνα.

Εἴμαστε ὅλες γεμάτες χαρὰ. Καὶ δὲν εἴχαμε ἄδικο. Οὐρανοκατέβη ἦταν αὐτὴ ἡ ἀνοϊξιάτικη ἐκδρομὴ πού ἐρχόταν νὰ μᾶς βγάλῃ ἀπ' τοὺς τέσσερις σκοτεινοὺς τοίχους τοῦ σχολείου, γιὰ νὰ μᾶς δηγγήσῃ στὸ ὑπαίθρο καὶ νὰ παρουσιάσῃ μπροστὰ στὰ μάτια μας ἀντὶ ἐξισώσεως καὶ ἀνώμαλα ρήματα, ἀπέραντα λειβάδια καταπράσινα, ἐναντὶ οὐρανὸ γαλάζιο, τετρακάθαρο καὶ τὸν ἥλιο πού ἐλαμπε στὸ χρυσοῦ τοῦ ἄρμα. Ἡ δροσερὴ πρωΐνὴ ἀτμόσφαιρα γέμισε ἀπ' τὰ τραγοῦδια καὶ τὰ γέλια μας.

Τὰ τοπεία πού βλέπαμε ἦσαν ἀληθινὰ ὑπέροχα. Σὲ κάθε στρῶφὴ τοῦ δρόμου τὸ θέαμα ἔλλαζε. Ἐδῶ βλέπαμε τὰ στόχια καταπράσινα ἀκόμη νὰ κουνοῦν τὸ λυγρὸ κορμί τους στὸ φύσημα τοῦ αἰῶρα ἔκει ἓναν γεωργὸ νὰ ὀργώνῃ τὴ γῆ, πιὸ μακρὺ ἓνα ἀσπρόμαλλο κοπάδι.

Σὲ μιὰ καμπὴ εἶδαμε τὴ θάλασσα. Τὴ γαλανὴ τῆς θεᾶ τὴν ὑποδεχτήκαμε με φωνὲς ἐνθουσιασμοῦ. Ἦταν ἡσυχὴ, γαλήνεμη. Οἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου παίζοντας με τὰ νερά τῆς φαίνονταν σὰν πολὺτιμα πετράδια πάνω σὲ

γαλάζιο ατλάζι. Ο πρώτος σταθμός μας έγινε ύστερα από δυό ώρες, στους Αγίους Θεοδώρους, ένα μικρό χωριό. Ξεκουραστήκαμε σ' ένα καφεενάκι. Κόψαμε δολφίνια, μαργαρίτες από έναν απέραντο κάμπο πλημμυρισμένο απ' την λευκοκίτρινη οψη τους και ξαπλωθήκαμε στα βότσαλα της αρογιάλιās, ακούγοντας τον γλυκό των κυμάτων φλοίσβο. Ύστερα από λίγη ώρα ξεκινούσαμε με τα πόδια για το ύψιστο Σουσάκι.

Το στενό μονοπάτι που ακολουθούσαμε ήταν γαρνιρισμένο απ' τις δυό μεριές με μιά καταπράσινη θάλασσα από στάχυα. Ανόμεσά τους οι παπαρούνες φάνταζαν σαν κηλίδες από αίμα. Ο ήλιος έκαψε πολύ. Ευτυχώς που κάθε λίγο άπαινούσαμε την ευεργετική σκιά των δένδρων.

Ήταν συνήθως έλιες που το γκριζοπράσινο φύλλωμά τους μάς προστάτευε απ' τις καυστικές ακτίνες και μάς δροσίζε.

Σε λίγο το τοπίο άλλαξε. Κατεβήκαμε σε μιά χαράδρα χωρίς καμιά βλάστηση. Είχε όμως μιά άγρια όμορφιά. Οι πλαγιές τών βουνών ήταν κοκκινωπές και κάθε τόσο, σταχτεροί βράχοι μάς έκοβαν το δρόμο. Τέλος πάντων φθάσαμε στο ύψιστο. Ύστερα απ' την σύντομη διάλεξη του καθηγητού, σκορπισμένοι στα πεύκα που άφθονούσαν εκεί ψηλά φάγαμε με μεγάλη όρεξη.

Νωρίς τάπονευμα κάναμε πάλι τον ίδιο όρατο δρόμο για νάπαντήσουμε τα αυτοκίνητα που περίμεναν και ξεκινήσαμε για τὸ Λουτράκι. Στὸ ξενοδοχείο τῆς πηγῆς Καρανάνη μείναμε λίγο για νά δοκιμάσουμε τὸ νερό.

Τ' αυτοκίνητα κατόπιν μᾶς πήγαν στην διώρυγα τῆς Κορίνθου για νά τὴν δοῦμε καὶ νά τὴν θαυμάσουμε.

Πάνω απ' τὴν γέφυρα πού ἐνώνει τὴν Στερεά Ἑλλάδα μετὰ τὴν Πελοπόννησο εἶδαμε κάτω τὰ βαθυπράσινα νερά τῆς διώρυγας καὶ δεξιά κ' ἀριστερά τὴν γῆ ἀπότομη σάν κοιμμένη μετὰ μαχαίρι. Πρὸς τὸ Σαρωνικὸ κόλπο ἡ θάλασσα ἦταν σκοτεινισμένη ἀπ' τὰ μουντὰ σύννεφα πού σκέπαζαν τὸν οὐρανὸ ἐκεῖ. Στὸν Κορινθιακὸ ὅμως γελαστὴ, φωτισμένη ἀπ' τὸν ἥλιο πού ἔγερνε στὸν πορφυρένιο οὐρίζοντα.

Καὶ πάλι ἤρθαμε στὸν λουλουδιασμένο κάμπο τῶν Ἀγ. Θεοδώρων. Ξεκουραστήκαμε καὶ ξεκινήσαμε γιὰ τὴν Ἀθήνα μυρωμένες ἀπ' τὸν καθαρό ἐξοικιστὴ ἀέρα κ' ἀπ' τὰ λουλούδια πού γέμιζαν τὴν ἀγκαλιά μας. Ὁ γυρισμὸς ἦταν ὁραιοτέρος.

Τὸ φέγγαρι πρόβαλλε ὁλόγιομο καὶ κοκκινισμένο. Ὅταν ψήλωσε λίγο, ἀσημάτωσε κ' ἡ θάλασσα, ὁ κάμπος, τὰ χρυσοπράσινα στάχυα, τὰ δέντρα, λούστηκαν ἀπ' τὸ χλωμό του φῶς. Με σβυστά φῶτα, θαυμάζοντας τὴ φύση μουρμουρίζαμε ἕνα γλυκὸ τραγούδι.

Ὁ θόρυβος ὅμως τῆς Ἀθήνας μᾶς ἔκανε σὲ λίγο νὰ θυμηθοῦμε ὅτι αὐτὴ ἡ ἀνοικτιστὴ ἐκδρομὴ, ἡ ἐκδρομὴ—ὄνειρο ὅπως τὴν ὀνομάσαμε τελείωσε.

Ἀγνή Καρδιά [B]

Ο ΛΙΠΕΡΤΗΣ ΜΑΣ

Πρέπει νὰ εἶσαι Κυριόπουλο γιὰ νὰ σὲ συγγινησῇ αὐτὸ τ' ὄνομα· πρέπει νὰ εἶσαι Κυριόπουλο γιὰ νὰ νοιώσης τὴ θὰ πῆ Λιπέρτης.

Δημήτριος Λιπέρτης εἶναι ὁ ποιητὴς μας, τὸ καμάρι μας, ἡ ζωντανή μας δόξα, πού δὲν χάνουμε εὐκαιρία ὅταν πρόκειται ν' ἀπολαύσουμε τὴν ἀπαγγελία του· γιὰτὶ εἶναι ἀληθινὴ ἀπόλαυση νὰ τὸν ἔχετε μπροστὰ σας μετὰ τὴν γλυκεῖα του φυσιογνωμία καὶ τὴν ἐκφραστικὴ του γλώσσα νὰ σᾶς ἀπαγγέλλῃ κανένα ἀπ' τὰριστοὺργήματά του· γιὰτὶ εἰν' ἀληθινὰ ἀριστοὺργήματα οἱ τρεῖς τόμοι τῶν «Κυριώτικων τραγουδιῶν» του πού μέσα σ' αὐτὰ ἔκλεισε μετὰ τὴν ἀγάπην καὶ φροντίδα τὴν Κυριακὴν ψυχὴ καὶ περιέγραψε μετὰ τὴν ἀκρίβειαν τὴν ἀγορευτικὴ ζωὴ τοῦ τόπου μας, ὥστε νὰ τὸν θαυμάζουν ὅσοι τὰ διαβάζουν καὶ νὰ μαγεύονται ὁσοὶ τὸν ἀκούουν.

Ἡ σημερινὴ μέρα 14 Ἀπριλίου ἦταν γιὰ κείνον καὶ γιὰ μᾶς ὅλους πού τὸν ἀγαποῦμε μιά πολὺ συγγινητικὴ μέρα· ἡ Κύπρος γιόρταζε τὴν ἐβδόμηκοινητοῖδα του· πόσα ὥραϊα λόγια δὲν τοῦ εἶπαν οἱ λόγοι τοῦ τόπου μας, πόσην ἀποθέωση δὲν τοῦ ἔκαμε τὸ πλῆθος, μετὰ τὴν ἀγάπην καὶ συγγινησὴ δὲν τὸν πληρίασαν ὅλοι νὰ τὸν συχαροῦν. Ἀλλὰ μὴ μὴ φαίνεται ὅτι τὴν πὺ μεγάλη συγγινησὴ καὶ καμάρι ἀπ' ὅλον ἐκεῖνον τὸν κόσμον αἰσθάνθηκα ἐγὼ καθισμένη οἰωνιπλὰ σὲ μιά γωνιά, γιὰτὶ ἐγὼ εἶμαι ἡ «μικρὴ του φίλη» ὅπως μετὰ λέγει πάντα ὁ Μεγάλος μου φίλος.

Ἐνα μόνον πράγμα ἐσκόλαζε τὴν χαρὰ μου σήμερα, τὸ ὅτι ὁ φίλος μου ἔδραττε τὰ ἐβδόμηκοινητοῦρά του καὶ σὲ λίγα χρόνια δὲν θὰ ὑπάρχῃ πιά μετὰξὺ μας. Θὰ ὑπάρχῃ μόνον ἡ ψυχὴ του νὰ φτερογίγῃ ἀνάμεσα στὰ τραγούδια του, γιὰτὶ αὐτὸς κλείνοντας σ' αὐτὰ τὴν ἀδολὴ καὶ ἀγνή ψυχὴ τοῦ Κυριώτικου εἶναι τὴν δικὴ του ψυχὴ πού ἔκλεισε.

Χωραῖτισσα [B]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Νίκο, δεῖξε τὴ γλώσσα σου στὸ γιαντοῦ.

— Ὅχι, ὄχι, δὲν τὴ δείχνω. Τὴν ἔδειξα χτές στὸ δάσκαλο καὶ μ' ἔβαλε μιά ὥρα τιμωρία.

Σεληνιώτικος Ὁρίζων

Ὁ Πατέρας: — Παιδί μου, πρέπει καὶ σὺ νὰ ἐργαστῇς γιὰ νὰ ζήσης. Δὲν παίρνεις παράδειγμα τὸν θεὸ σου τὸν Γιάννη; Ὅταν ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀμερικὴ δὲν εἶχε παρὰ ἕνα παπούτσι καὶ τώρα ἔχει ἕνα ἑκατομμύριο.

— Πῶ, πῶ, καὶ τί τὰ θέλει τόσα παπούτσια;

Ροδοπέταλο

— Νίκο, χθὲς ἦταν δυὸ μῆλα στὸ μπουφέ καὶ σήμερα βρῖσκω μόνον ἕνα. Πῶς ἐγινε αὐτό!

— Ἀχ, μαμά μου, ἦταν ξέρετε σκοτάδι καὶ δὲν εἶδα πῶς ἦταν κ' ἄλλο μῆλο στὸ μπουφέ!

Νοικοκυροῦλα

Μιά κυρία ρωτᾷ τὴν Ἀνεμόνη τοῦ Βουνοῦ:

— Πόσων ἐτῶν εἶσαι, μικροῦλα μου; — Ὅσων ἐτῶν εἶναι κ' ὁ σκύλος μας ὁ Μόμπι. Τὸν ἴδιο χρόνον γεννηθῆκαμε!

Ἀνθος τοῦ Ἰονίου

ΒΛΑΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 21 Μαΐου 1935

Ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τοῦ Μπαρι τῆς Ἰταλίας, συνεργάζομενος μετὰ τὴν «Διάπλασι», διοργανῶσε διεβδομαδιαῖες εἰδικὲς ἐκπομπὲς γιὰ τὰ Ἑλληνόπουλα, τόσο τοῦ Ἑσπερινοῦ ὅσο καὶ τῶν ἑλληνικῶν παροικιῶν τοῦ Ἑξωτερικοῦ ὡς ἑξῆς: Κάθε Σάββατο, ὥρα (Ἀθηνῶν) 7, 50'—8, 15' μ. μ., πρόγραμμα γιὰ μικρότερα παιδιά. Κάθε Πέμπτη, ὥρα 9, 10'—9, 30' μ. μ., πρόγραμμα γιὰ μεγαλύτερα παιδιά. Γίνονται καὶ παντοῖοι παιδικοὶ Διαγωνισμοί.

ΠΟΛΛΑ, πάρα πολλὰ γράμματα μαζεύθηκαν πάλι. Καὶ μὲν γράφουν σπουδαῖα, καὶ πρέπει νὰ πάντῳ διεξοδικά... Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς θὰ τὰ καταφέρω μετὰ τὸν ἄνθρωπον πού διαβέτω. Ὅπως δὲν ποτε, ὅσοι δὲν ἴδουν ἀπάντησιν σήμερα, ἂς κάμουν ὑπομονὴ ὡς τὸ ἐρχόμενο κ' ἐλπίζω νὰ τοὺς ἰκανοποιήσω.

Θυμίζω ὅσα σὰς εἶπα στὸ προηγούμενον γιὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας κ' αὐτὸ γιὰ νὰ μὴ ἀπορήσετε βλέποντας στὰ σημερινὰ κομμάτια ἐκεῖνα τὰ [A] τὰ [B] καὶ τὰ [Γ]. Στὸ ἑξῆς θὰ τὰ βλέπετε πάντα, κ' ἐξήγησα στὴν Ἀλληλογραφίαν τοῦ προηγούμενου τί σημαίνουν.

Διατράγα τῆς Δευτεριᾶς, ἡ χαρὰ μου εἶναι μεγάλη πού τελειώσατε πιά τὸ σχολεῖο καὶ ξαναγορίζετε ὅλη σὲ μένα. Σὲ συχαίρω γιὰ τὸ ἀριστα τοῦ διπλωματός σου, καθὼς καὶ τὴν ἀδερφή σου, κ' εὐχομαι νὰ βρῆτε τώρα τίς θέσεις πού γυρεύετε, γιὰ νὰ χρησιμοποιήσετε τὰ ὥραϊα πράγματα πού μάθατε στὸ θαυμασιὸν σχολεῖο. Ἀλλὰ τί ἐννοεῖς ὅταν λές «νὰ κατεβῶμε»; Θέλετε δηλαδὴ νὰ γυρίσετε στὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ διορισθεῖτε ἐδῶ; Ὁ Σταθμὸς τοῦ Μπαρι ἐκπέμπει γιὰ τὰ Ἑλληνόπουλα κάθε Πέμπτη, βράδυ, ἀπὸ 9, 5' ὡς 9, 30'. Ἀλλ' αὐτὴ εἶναι «ῥα Ἀθηνῶν» κ' ἴσως χρειάζεται νὰ τὴν ἀναγᾶς σὲ «ῥα Ὀσλο». Δὲν πιστεύω νὰ σοὺ εἶναι δύσκολο.

Μπορεῖ νὰ μὴ εἶσαι πιά παιδί, Γαῖφε, μπορεῖς ὅμως νὰ ξαναγίνῃς ὅταν θέλεις. Γιατὶ, ἄσφωνα, ὅταν ἡ ἀνοικτὴ σ' ἔπροσκαλοῦσε ἐξῶ, νὰ μὴ βγῆς, νὰ τρέξεις, νὰ παίξεις καὶ νὰ μιλήσης μετὰ ἀπλότητά, χωρὶς ἐθιμοτυπία; Καὶ οἱ πὺ μεγάλοι, οἱ πὺ σοφάροι, αὐτὰ τὰ κάνουν συχνά. Τὸ ξέρω πῶς μαρκεῖ πιστεύουν ἀκόμα πῶς οἱ Ἑβραῖοι κλέβουν παιδιά χριστιανῶν καὶ τὰ σκοτώνουν, γιὰ νὰ βάζουν τὸ αἷμα τους στὰζῦμα τοῦ Πάσχα. Μ' αὐτὸ εἶναι μιά μεσαιωνικὴ συκοφαντία πού οἱ ἐχθροὶ τῶν Ἑβραίων τὴν ξαναλένε κάθε τόσο γιὰ νὰ τοὺς κάνουν κακὸ. Ἔτσι καὶ στὴ Ζάκυνθο, τὸν προπερασμένο αἰῶνα, βρέθηκε σ' ἕνα ἀχρογιάλι ἕνα παιδί νεκρὸ, μὲ τρυπημένα χέρια καὶ πόδια, σὰ νὰ τὸ εἶχαν σταυρώσει. Τὸ ἐγκλημα, φυσικά, τῆρρεξαν στοὺς Ἑβραίους, γιὰτὶ πληρίαζε καὶ Πάσχα, ὥστε ὅμως ἀποδείχθηκε πῶς τῶκαμαν κακοὶ ἄνθρωποι γιὰ νὰ βλάψουν τοὺς Ἑβραίους καὶ νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπὸ τὸ διωγμὸ, γιὰ νὰ λεηλατήσουν τὰ σπῆτια καὶ τὰ μαγαζιά τους. Κάτι παρόμοιο πρέπει κανεὶς νὰ ὑποθέτῃ κάθε φορὰ πού διαδίδεται πῶς χάθηκε ἕνα παιδί: Ἡ εἰναι φέμματα ὁλωςδιδόλου, ἡ σκηνοθετήθηκε μιά ἀπαγωγή, γιὰ νὰ ἐνοχοποιηθοῦν οἱ Ἑβραῖοι. Μὴν τὰ πιστεύεις αὐτὰ, παιδί μου!

Ἐχω πλήρη πεποίθησιν, Ἰπτάμενε Ἀετὲ, πῶς ὁ ὕγιης ἄνθρωπος ἔχει ὅλη τὴν ἐλευθερίαν τῆς βουλῆσεως, εἶναι δηλαδὴ ἐντελὴς ἐλευθερὸς νὰ θέλῃ νὰ κἀνῇ τὸ καλὸ ἢ τὸ κακὸ. Ἀλλο ζήτημα ἂν ἐξωτερικὲς δυνάμεις, ἀνίκητες, δὲν τὸν ἀφίνουν, παρὰ τὴ θέλησίν του, νὰ κἀνῇ τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο. Οἱ φιλόσοφοι πού λένε τὸ ἀντίον εἶναι ἀπλοῦστατα ἀπαισιόδοξοι. Μόνον μερικοὶ δυστυχισμένοι ἄνθρωποι, πού γεννιοῦνται ἄρρωστοι ἢ ἀρρωσταίνουν κατόπι, χάνουν τὴν ἐλευθερίαν τῆς βουλῆσεως καὶ μποροῦν νὰ κάμουν καὶ κακούργημα χωρὶς νὰ θέλουν. Ἀλλὰ ὅταν λέμε ὁ «ἄνθρωπος», δὲν ἐννοοῦμε βέβαια τίς παθολογικὲς αὐτὲς περιπτώσεις, οὐτε πρέπει νὰ φθάσουμε στὸ συμπέρασμα πῶς κάθε κακούργος εἶναι ἀνεύθυνος—ὅπως ἰσχυρίζεται μὴ Ἑγκληματολογικὴ Σχολή—καὶ πρέπει, ἀντὶ τῆς φυλακῆς, νὰ κλείνεται στὸ ψυχιατρεῖο. Αὐτὴ εἶναι ἡ γνώμη μου. Κι' ἐπειδὴ σοὺ ἀρέσουν τὰ φιλοσοφικά, σοὺ συσταῖω τὴν «Εἰσαγωγὴν εἰς τὴν Φιλοσοφίαν» πού μετέφρασε ἀπ' τὸ γερμανικὸ ὁ κ. Δ. Λάμπας. Αὐτὸ τὸ βιβλίο θὰ σοὺ δώσῃ τίς βάσεις γιὰ νὰ ἐξακολουθήσης τίς μελέτες σου χωρὶς πολλὰς ἀμυδολίες.

Ἀλήθεια, Αἰώνιες Ὁρῦλε—τί δυσανήγνωστο καὶ οὐ!—ἔβλεπα Εὐσημία, ὅχι μόνον γιὰ κάθε καλὴ ἀπάντησιν σὲ Διαγωνισμό, ἀλλὰ καὶ γιὰ κάθε καλὸ Π. Πνεῦμα καὶ γιὰ κάθε καλὸ γράμμα σὲ μένα. Γρήγορα ὅμως παρατήρησα πῶς τὰ παιδιά μου ἀρχισαν νὰ μὴ γράφουν μ' ἐπιτηδεύσιν, μόνον γιὰ νὰ παίρνουν Εὐσημία. Τὰ γράμματά τους ἔτσι δὲν εἶχαν ἐκεῖνο τὸ αὐθόρμητο, τὴ φυσικότητα καὶ τὴν ἀφέλεια πού ἀγαπῶ. Ἦταν «λογοτεχνικὰ κομμάτια». Καὶ γιὰ νὰ ξαναβρῇ τὸ θάλητρο τῆς ἡ Ἀλληλογραφίαν μου, κατάργησα τὰ Εὐσημία τῶν ἐπιστολῶν. Ὅσο γιὰ τὰ Παιδ. Πνεύματα, τὰ ὥραϊα πρωτότυπα εἶναι τόσο σπάνια! Τὰ περισσότερα εἶναι γνωστά, ξαναδημοσιεύμένα, παρμένα ἀπὸ δῶ κ' ἀπὸ καὶ. Κι' εἶναι τόσες χιλιάδες στὸν κόσμον, ὥστε πῶς νὰ ξέρω κ' ἐγὼ ἂν ἕνα ὥρατο Π. Πνεῦμα εἶναι πρωτότυπο, νέο, ἢ ἀντιγραφή;

Φυσικά, Ὀλιμμένη Ὁμορφιά, σὲ μιά πρωτεύουσα πού ἔχει ὅλα τὰ μέσα, τὸ Πάσχα γιορτάζεται μεγαλοπρεπέστερα κ' ἐπιβλητικώτερα παρὰ σὲ μιά μικρὴ πόλιν ἢ σ' ἕνα χωριό. Ἡ ἐντύπωσιν πού εἶχε γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὸ Πάσχα στὴν Ἀθήνα, ἦταν μεγαλύτερη ἂν ἔβλεπετε π: χ: τὸ Πάσχα στὴν Πόλιν—στὰ παλιά χρόνια τοὺλάχιστον—ἢ σήμερα στὴν Ρώμην. Στὸ χωριὸ ὅμως τὸ θάλητρο τῆς γιορτῆς εἶναι ἄλλο, καὶ πὺ γνήσιο, πὺ ποιητικὸ, πὺ κατανοητικὸ. Ἔτσι καὶ τὸ ἀληθινὸ θέατρο—γιὰ νὰ πάντησω καὶ στὰλλα πού μοὺ γράφετε—ὅσο φτωχὸ κ' ἂν εἶναι σὲ θεάματα, σὲ λούσα, σὲ πρόσωπα, σὲ καλολογία, εἶναι καλύτερο ἀπὸ τὸν πλούσιον Κινηματογράφον, γιὰτὶ εἶναι γνήσιο, γιὰτὶ βλέπετε τὸ ἴδιον, κ' ὅχι τὴ σκία του, τὴν εἰκόνα του, κ' ἀκούετε ζωντανῇ, φρέσκα, τὴ φωνὴν τοῦ ἡθοποιοῦ, κ' ὅχι διατηρημένην (κονσέρβα) κ' ἀλλοιωμένην ἀπὸ τὸ μηχανήμα. Ὅσοι καταλαβαίνουν ἀπὸ Τέχνην, σὲ θέατρο ἔχουν πολὺ ἀνώτερη αἰσθητικὴ συγγινησὴ καὶ ἀπόλαυσιν.

Γιὰ ὅσους μετὰ τὴν ἰδέαν τὸς φορέ: Ἡ λυρικὴ συλλογὴ τῆς Πένας Ε. Διοντίδου (Παγκυπρίστιας) «Πνοές», βρίσκεται τώρα καὶ στὸ γραφεῖο μου καὶ τιμᾶται δρ. 25. Στὰ τὸν βιβλίο καὶ ταχυδρομικῶς μετὰ πρὸς στήκην δρ. 5, 60 γιὰ τὸ Ἑσπερικόν, καὶ δρ. 11, 20 γιὰ τὸ Ἑξωτερικόν.

Κι' ἔν' ἄλλο βιβλίο πρέπει νὰ ἀναγγείλω. Δὲν εἶναι καθαυτὸ γιὰ παιδιά, τὸ ἔγραψε

ὁμως ἕνα παλιὸ καὶ πολὺ ἀγαπητὸ μου Διαπλάσσοπουλο, ὁ Οἰκονόμος Πρόδρομος Ἀναγνώστου ἀπὸ τὴν Μυτιλήνην. Ἐπιγράφεται «Ἡ Ματωμένη Ἀρχοντοπούλα» κ' εἶναι μιά τραγικὴ ἱστορία τοῦ παλιοῦ καιροῦ, ὅταν ἡ Δέσποινα ἦταν ἀκόμα σκλαβωμένη. Τὴ διάβασα μετὰ πολὺ μεγάλη εὐχαρίστησιν. Τ' ὥρατο βιβλίο, ἀπὸ 200 μεγάλων σελίδων, σὲ καλὸ χαρτί, τιμᾶται δρ. 50 καὶ γιὰ τὸ Ἑσπερικόν δολλ. 2.

Πρὸ πολλοῦ, κ. Ἀσσοφε, σοὺ ἐνέκρινα τὸ ψευδώνυμον καὶ σοὺ ἔστειλα τὸν Ὁδηγό· ἀλλὰ μόλις σήμερα ἤρθε ἡ ὥρα ν' ἀπαντήσω σὲ πρῶτον σου ὥρατο γράμμα καὶ νὰ σοὺ ἐκφράσω τὴν χαρὰν μου πού ἀποφάσεις, ὅσοι ἀπὸ τρία χρόνια πού εἶσαι συμπεριλαμβανόμενος καὶ στὴν κίνησίν μου. Ἐλπίζω νὰ μοὺ ξαναγράψῃς γρήγορα καὶ νὰ μοὺ γράψῃς τεκνικά.

Καὶ γιὰ τὴν δικήν σου γνωριμία. Ἀετιδεῦ, χαίρω πολὺ. Ναι, κ' ἐγὼ ἐλπίζω νὰ νάναβιχθῃς, ἀφοῦ ἔχεις τόσο ζῆλον σ' ἐσχάτην μάστιγα καὶ γι' αὐτὸ τὸ ἐσπάρθωμα πού μοὺ ἔκαμες χωρὶς νὰ τὸ ξέρω καὶ πρὶν σὲ γνωρίσω. Ὅπως ὁδοιπορικῶς δὲν πιστεύω νὰ εἶναι ὁ τόπος σου. Ἐχω κ' ἐκεῖ ἀρκετὰ παιδιά καὶ, τώρα πού προστέθηκες καὶ σὺ, πού μάγαπᾷς τόσο, εἶμαι βέβαιη πῶς θὰ πολυστέφουν.

Φωτιά, παλὴ μου φίλη, πολὺ με συγγινησὲ τὰ γραμματάκια σου! Ἡ παραγγελία σου εἶναι. Φίληρό μου τὸ Γεωσμάκη σου, πού μιά μέρα θὰ σὲ διαδεχθῇ, καὶ γράφῃ σὲ Χιόνι πῶς θὰ χαίρουν πολὺ ἂν λάβαιναν κ' ἀπὸ κείνο κανένα γράμμα. Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια καὶ τίς δυὸ σὰς.

Σοῦλα Παυλίδου, κ' ἐγὼ χαίρω πού ἔγινες φίλη μου. Περιλήψεις τῶν μυθιστορημάτων δὲν συνηθίζω νὰ δημοσιεύω· μπορεῖς ὅμως νὰ παραστής ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου τὰ φύλλα 1 ὡς 21 καὶ νὰ χῆς ἐπὶ πληρὴν τὰ μυθιστορήματα αὐτοῦ τοῦ χρόνου. Τὸ ψευδώνυμον πού προτείνεις δὲν εἶναι ἐλευθερό· στείλε λοιπὸν κανένα ἄλλο, μαζὶ μετὰ 10 δρ. γιὰ τὸ δικαίωμα.

Τὰ καλὰ μου παιδιά τοῦ Συλλόγου «Ἀμύλα», καὶ τὰ καλὰ μου παιδιά πού ἀποσχίσθηκαν τελευταῖα ἀπ' αὐτὸν τὸν Σύλλογον, βρῖσκονται, φυσικά, σὲ κάποια διάσπαση. Δὲν ξέρω ποιοὶ ἔχουν δικαίωμα καὶ ποιοὶ ἄδικο. Ξέρω μόνον πῶς εἶναι κατὰ τὴν νὰ πάψουν οἱ ἀντικλητικὲς τους στίς Μικρὲς Ἀγγελίες. Καὶ δηλώνω πῶς ἐκτὸς ἀπ' αὐτὰς πού δημοσιεύονται σήμερα—πού καὶ δυὸ-τρεις μάλιστα ἔχουν περισσέψει, στοιχειοθετημένες, ἀπὸ τὸ προηγούμενον φύλλο—δὲν θὰ δεχθῶ ἄλλες, οὐτε ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, οὐτε ἀπὸ τὸ ἄλλο. Τελεία καὶ παύλα.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: «Ἀναξί» τῆς Σανθῆς Ἀεροπόρου. Τὸ θέμα κοινόν, ὡς ἐκτέλεσις πολὺ ἀδύνατον.—Ὁ κατατρεγμένος τῆς τύχης τοῦ Μαργινητῆν Ψυχῶν. Δεκάξιν κόλλας τετραδίου! Εἶναι ἀδύνατον νὰ μῇ στὴ Σ. Σ. καὶ ἐξῆς ἀκόμη ἂν ἦταν. Ἀφῖνω ὅτι τὸ θέμα δὲν εἶναι κατὰλληλον γιὰ τὴν Σελίδα καὶ ἡ ἐκτέλεσις δυσχερὴ. Ὅπως δὲν ὁ φίλος μας μπορεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ γιὰτὶ ἀσφαλὲς ἔχει ταλέντο.

—Ὁ Βολταίρος κ' ὁ ὕπνερτος τοῦ τῆς Πουπέ. Πολὺ γνωστὸ τὸ ἀνέκδοτὸν ἢ μετὰφρασις σχετικῶς καλὴ.—Ἡ νύξ καὶ ὁ ἥλιος τῆς Ἀτρώτης Ἀεροπόρου. Θέμα κοινόντα γραμμένο σὲ γλώσσα ὑπερκαθαρεύουσα. Δὲν βλέπετε σὲ τί ἀπλὴ γλώσσα γράφεται τὸ περιδικόν μας;—Ὁ γάτος καὶ ὁ σπουργίτης τῆς Ἀθώας Πε-

ριστερᾶς. Γνωστὸ ἀνεκδοτάκι. Ἡ μετὰφρασις πολὺ μέτρια.—Τί εἶδα τοῦ Σανθῆ Ἀγγελοῦ. Ἀλλοῖως ἀρχίζει κ' ἀλλοῖως τελειώνει. Γράμμα ἄτεχνον, δὲν ἔχει καμμίαν συνοχή.—Τὸ ἔμπνημα τοῦ Χρυσόνειρου. Ὁραιοτάτο, μὰ ἐπειδὴ γιὰ πολλὰ παιδιά θάταν δυσνόητον, περιμένω νὰ μοὺ στείλῃ τὸ Χρυσόνειρον κατὰ ἄλλο, πὺ προσιτό.—Δάκρυα λουλουδιῶν τῆς Γλασεμιάς. Τὸ θέμα θλιβερόν. Ἡ στιχογραφία πολὺ ἄτεχνη.—Ἐπαρολογήματα τοῦ Ρ. Ρ. Ρ. Πολὺ χρονολογικὰ γραμμένο, κ' αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὸ γράμμα θέλει πολὺ ἐξασηκνήμεν πέννα. Πάντως ὁ φίλος μας ἔχει ταλέντο πρὸς τὸ σατυρικόν εἶδος, καὶ ἂν γράφῃ σὲ κάπως ἀπλοῦστερη γλώσσα, διελέγοντας πὺ παιδικὰ θέματα, θὰ στείλῃ πολὺ καλὰ πράγματα.—Ἀπόψε ρόδα τοῦ Ἰππότη τῶν Ρόδων. Τὸ θέμα δὲν εἶναι κακόν, ἀλλὰ ἡ ἐκτέλεσις ὑστερεῖ πολὺ. Μέτρο δὲν ὑπάρχει σχεδὸν κανένα.—Παρυχαλιντικὴ θυσία τῆς Ο. Ο. Ο. Ἀρκετὰ καλογραμμένα, ἀλλὰ πολὺ θλιβερόν, ἰδίως γιὰ ἐστιάσιμο κομμάτι. Εἶναι τόσο ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ παθῇται ἡμετέρα τοῦ μικροῦ; Ἡ Ο. Ο. Ο. ἂς τὸ ξαναγράψῃ καὶ ἂς τὸ ξαναστείλῃ.—Θὰ ἐξακολουθήσω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Μενεξεδένιο Ὁνείρο, κ. (ΑΒ). Ἀρσενικός Νο 11, κ. Κορφεῖρας, ἂ. (ΨΩ). Ἀχιλλεύς, ἂ. (ΙΔ). Ἀμορυσίς, κ. (ΡΜ). Σανθὸς Δόκιμος, ἂ. (ΚΕ). Συναγρίδα, κ. Παπουτσωμένος Γάτος, κ.

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Μαγιολούδο, κ. Ἀγνωστη, κ. Γλυκεῖα Ὀνειροπόλος, κ. Ἐρεϊκή, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάξεται τοὺς φίλους τῆς Ἀγνῆς Καρδίας (ἔστειλε περιμένω τώρα καὶ γράμμα λιγώτερον βιαστικόν) Πειραιωτῆν (λυσιόχαρτο καὶ ἀπόδειξιν ἐστειλε) γιὰ τὸ ἐσπαθώμα εὐχαριστῶ πολύ) Θάλην Βλαστὸν (εὐχαριστοῦμαι ὅλοι! ἔλαβα καὶ τὰλλα περιμένω) Δέλιαν Καδῖταν (Ὁδηγὸν ἐστειλε) ναί, νὰ πάρῃς ψευδώνυμον γιὰ νὰ μῇς στὴν ἐχαρούμενη κίνησιν μου) Γκερινιγογατίτσαν (φαντασμοὶ τί ὥραϊα θὰ πέρασε τίς διακοπές, ἀφοῦ εἶχε κοντὰ σου καὶ τὸν ἀδερφόν σου) καὶ δὲν περᾶζει πού δὲν θὰ μπορούσες νὰ τὸν παραπιάνης, ἀφοῦ ἦσαν ἀπὸ ἀρρώστια πού μπορούσες νὰ κολλήσῃ σου ἔφτανε πού τὸν ἔβλεπε, πού τὸν ἀκούγες, πού τοῦ μιλούσες, ὅσο γιὰ τρέλλες, ἔ, θὰ κάμτες πολλές ὅταν θὰ ξανάβῃς τὸ καλοκαίρι) Μαργινητῆν τῶν Ψυχῶν (δὲν τὸ διάβασα ἀκόμα, μὰ... μπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ τὸ θαῦμα πού λές δὲν εἶπα δὲ ποτὲ πῶς θαποκλείσω δολωδίσου τὰ λυπητερά κομμάτια· χρειάζονται κ' αὐτὰ, ὅταν εἶναι ὥρα) Τεῦπαν σὲ Νερό (συμμερίζομαι καὶ τίς τρεῖς σου χαρές,

νείς νά βρίσκω θέματα.) **Μαγεμένο Βιολί** (χαίρω κι' ευχαριστώ πολύ· τό κομμάτι θά τό διαβάσω και θά σοῦ πῶ.) **Μυρτίλ-λην** (ἐλαβα τήν ἀπάντησή σου στοῦ Διαγωνισμοῦ τοῦ Μπαρί.) **Πουπέ** (καλά ἔκαμες· ευχαριστώ και τή μαμμά γι' αὐτό πού σοῦ εἶπε.) **Ἀμάραντον** (ἐλαβα και θά σοῦ πῶ σύντομα· ἀρκετά καλή μοῦ φάνηκε, ἀπό τό δείγμα, κι' ἡ μετάφρασή τοῦ «Ὁκεανού»· ἐννοεῖς ὅμως πῶς πάντα εἶναι τόλμημα νά μεταφράζω κανεῖς στίχους τοῦ Οὐγγῶ.) **Μαρίαν Ν. Μ.** (ἔστειλα 206ν.) **Ἀλκ. Δημητρακόπουλον** (ἀποδείξεις και τετράδια ἔστειλα· ευχαριστώ.) **Τζώρετζ Ράφτ** (ἔστειλα μόνο 17, γιατί τώρα τά Μ. Μ. ἔχουν δρ. 1,20 τό ἕνα.) **Μικρομέγα-λην, Νυφούλαν τ' Οὐρανοῦ** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τήν 16 Μαΐου, θάπαντήσω στοῦ ἐρχόμενου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 273ου Διαγωνισμοῦ Ἀύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τοῦτου δεκταί μέχρι τῆς 25 Ἰουλίου.

343. Δεξιόγραφος

Τό πρῶτο μου ἄρθρο θηλυκό,
Τάλλο μου ζῶο καματερό,
Καί τ' ὄλο μου σοῦ χιτίζει
Ναό πού σοῦ θυμίζει,
Ἀπ' τά παλιά τά χρόνια,
Τή δόξα τήν αἰώνια.

Λευκάτας

344. Συλλαβόγραφος

Σύμφωνο μόνο, σύνδεσμος
Καί κάποια ἀντωνυμία
Ἀρκεῖ νά ἐνωθοῦν,
Κι' ὠραία τέχνη γίνεται,
Ἰδέα κι' ἁρμονία,
Πού ὅλοι τήν ἀγαποῦν.

Φάουστ

345. Στοιχειόγραφος

Ἔνα βουνό πελώριο
Ἑλληνικό προβάλλει,
Ἄν κάποιο ζῶο ἄγριο
Πάσῃ διπλό κεφάλι
Κι' ὁ τόνος του ἀνεβῇ
Στή νέα συλλαβή.

Νυφούλα τ' Οὐρανοῦ

346. Ἀναγραμματισμός

Βασίλισσα ἀρχαϊότητα,
Τοῦ Κάδμου θυγατέρα,
Τήν ἀναγραμματίσετε
Καί βασιλιά περίφημο,
Γενάρχη και πατέρα,
Ἀμέσως σχηματίζετε.

Ἐνείρον τῆς Πατρίδος

347. Δικτυωτὸν ἐντὸς Δικτυωτοῦ

* * * * * = Χώρα τῆς Ἀσίας
* + + + + *
* + + + + * = Ρωμαῖος φιλόσοφος
* + + + + *
* + + + + * = Ἰὸ ἐναντίον τ. ἀδίκου
* + + + + *
* * * * * = Ἀρχαία βασίλισσα.

Καί καθέτος τὰ ἴδια. — Εἰς τὸ ἐσω-
τερικὸν Δικτυωτὸν, ὀριζοντίως: θεὰ
τῆς δικαιοσύνης, ἐπίθετον οὐδετέρου,
τροφὴ ζώων. Καί καθέτος τὰ ἴδια.
(Νέον εἶδος) Τώνης Ρεάλης

348. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 1 = Μέγας διδάσκαλος
2 4 5 = Χρονικόν
3 4 5 6 7 4 = Ἀγγεῖον
4 7 6 2 4 = Ὀμιλεῖ.
5 4 6 5 = Πόλις
6 2 4 5 = Χρονικόν
7 4 5 = Θεὰ
Ἀδερφινὸς Κ. Τεγόπουλος

349-353. Μαγικὸς Φθόγγος

Τῇ ἀνταλλαγῇ μιᾶς συλλαβῆς ἐκά-
στης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς μου-
σικοῦ φθόγγου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ,
νά σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματι-
σμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Θεός, Σῦρος, ὄρμις, καημός, Ἀμίλ-
κας,

Γεώργιος Π. Λευκαδίτης

354. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τό πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν
κάτωθι ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτε-
ρον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρί-
της καὶ οὕτω καθέτης, σχηματίζουν
ἀρχαῖον τραγικὸν βασιλόπαιδα:

1, Λατίνος λυρικὸς ποιητής· 2, Μου-
σικὸν ὄργανον· 3, Ὅρος τῆς Μακεδο-
νίας· 4, Διάσημος ἐξερευνητής· 5, Ἡ-
ρώς τοῦ 21· 6, Ἡπειρός· 7, Ἄλλος
ἥρωας τοῦ 21.

Μακεδονικὸν Ἐντελβάρ

355. Φωνηεντόλιπον

τ - βστκ - κ - τ - κλ

πτ - μζ - δν - πν

Μυστηριώδης

356. Γριφός

με

λ

με Ἰταλοὶ

με

με

Κυρὰ-Φροσύνη

[Αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ἀπὸ Συλλο-
γὰς τοῦ Πεντάθλου 1932-33.]

Τέλος τοῦ 273ου Διαγωνισμοῦ. Ἀπὸ
τὸ ἐρχόμενον ἀρχίζει νέος.

Λ Υ Ξ Ε Ι Σ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 11

130. Συρία (σι, ροιά). — 131. Σιών.
Ἰων. — 132. Εἰάνθη-ξανθή. — 133. Ἡ
θάλασσα. — 134.

Σ Η Μ 135. ΚΟΡΙΝΝΑ (Ὁρ-
Η Ρ Ω κια, ροιά, Ἰαορία,
Μ Ω Ρ Ο Σ Νίνα, Ἄννα). — 136-

Σ Ο Α Ω Ν 140. Διὰ τοῦ Μ: μέ-
Σ Ω Τ Η Ρ ρος, ὁμός, μήκος,
Ν Η Μ Α τρῶμος, ἀμελής. —

Ρ Α Σ 141. ΚΟΡΑΛΛΙΟΝ
(Κικέρων, Γολιάθ, Τερψιχόρη, ΚοζΑ-
νη, Ἀτταλός, Αἰδάλας, Γαλάτεια,
Βερολίνον. Ἐπαμεινώνδας). — 142.
Ψέγε μηδένα. — 143. Ἡ ἐσχὺς ἐν τῇ ἐ-
νώσει (ι εἰς χι, σ' ἐν τι, ἐν ο σι).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις με ἀπλὰ στοι-
χεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10
λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις· με παχέα δὲ στοιχεῖα
δρ. 1 καὶ με κεφαλαία δρ. 1,50. Ὁ χωριστὸς
στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ
διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΔΕ' 248]

Αγκάθι, ευχαριστοῦμε πολύ διὰ τὴν
(ΔΕ'—231). Δὲ ξέρεις ὅτι ὁ γιατρός
μᾶς παρήγγειλε ψυχρολουσίες;

Θιάσος Ζαΐξη

[ΔΕ'—249]

Αελλῶ, Μ. Ἀμυαλό, Πουπέ, ευχαρί-
στως. Ἄν με βρῆτε, στέλνω πενήν-
τάδραχμο· ἄλλοιως στεί. Δέχεστε;

Φάνης Ἀφαντος

[ΔΕ' 250]

Μιχαήλ Στρογκώφ, τί γίνεται ἡ.....
I.... K....

[ΔΕ'—251]

Ολιβιέρε Κρόμβελ, ἀδίκως νομίζεις
πὺς εἶσαι αὐτὸ πού νομίζεις. — **Μπερ-
μπαντάκο**, καὶ ὅμως αὐτοὶ οἱ «Συκοφάν-
ται», ὅπου τοὺς λέξ, ἦσαν ἡ βάσις τοῦ
συλλόγου. Οἱ μεγάλες σου ἐξυπνάδες μᾶς
καταπλήσσουν. — «Ἀμίλλα», θερμὰ συγχα-
ρητήρια! **Ὁνειροπλέχτρα, Σίγκφριντ**

[ΔΕ'—252]

Μιχαήλ Στρογκώφ, δὲν ἔχουμε ἀνάγκη,
κρατήστε τὰ χρήματά σας διὰ τοὺς
ὕψηλοτέρους σας σκοπούς.

Μυστηριώδης Νιτέκτιβ

[ΔΕ'—253]

Προκηρύσσω τριδραχμο μηνιαῖο δια-
γωνισμό ΨΕΓΓΙΑΣ. Ψεύτες, βάλτε
τὰ δυνατά σας. Ἐπίσης ἀνταλλάσσω Μ.
Μυστικά. Γράψατε κ. Ναθαναήλ, Ὅδὸς
Ἐλῆας, Βέρροϊαν, διὰ:

Μικρὸν Ρεπόρτερ

[ΔΕ'—254]

Γολιάθ, τί γίνεται ὁ διαγωνισμός σου;
ἔλαβες τὸ γράμμα μου; **Ἰαβέρης**

[ΔΕ'—255]

Πρωτοπαίνοντας στοῦ Διαπλάσσοισμο,
ἀλληλογράφω, ἀνταλλάσσω τετρα-
διάκια. **Ρόζα Αἰνα, Νινέττα**, στείλατε,
περιμένω: Siraselvi, 128, Istanbul —
Turquie. **Χαδιάρα**

[ΔΕ'—256]

Λυσόχαρτο — **Γλυκεῖα Παρηγοριά**.
Ὀλόθερμες εὐχὲς γιὰ τὴν γιορτοῦλα
σας. **Μενεξεδένιο Μπουκετάκι,**
Μαγιολούδο, Ἀγνωστη

[ΔΕ'—257]

Κάθε Μαγιάτικὸ λουλούδο ἄς χύσῃ τὸ
μῦρο του, θερμὴ εὐχούλα στοῦ ἐπέτιτος
γιόρτασμα τῆς ἀγαπημένης **Ἀγνῆς** (Ἐλ-
λης). **Θάλεια**

[ΔΕ'—258]

Αλπινιστὴ, δέξασαι ἀσφαγίστα Ἰτα-
λικά γραμματόσημα; **Θάλεια**

[ΔΕ'—259]

Ι. Κ. Σὲ ἤξερα γιὰ δειλὴ, ὅχι ὅμως
μέχρι τοῦ σημείου νά βάζεις
ψεύτικα ἀρχικά, ἐπειδὴ φοβᾶσαι τίς συ-
νέπειες τῆς πράξεώς σου. **Μαγκαλὸ**

[ΔΕ'—260]

Νατάκι, προσοχή! ἄς τὰ κόλπα σου,
διότι οἱ κατάσκοποι δὲν παύουν νά
ὑπάρχουν. **Ἀγριοπούλι**

[ΔΕ'—261]

Εξυπνος Βλάκας=Δραγούμης. Πάει κι'
ἄλλο ψευδώνυμο. Νομίζεις ὅτι δὲν σε
κατάλαβα; **Θαλασσοπούλι**

[ΔΕ'—262]

Αττικὸν Ἄλας, προτιμῶ τὰ γλυκὰ ἀπὸ
τ' ἄλμυρά. **Μπερμπαντάκος**

[ΔΕ'—263]

Σίγκφριντ, ὁπομὴν, πτόν καινούργιο
συλλογὸ σας θά γίνης πρόεδρος κι' ἡ
Μ. Αἰγυπτία τομίας. **Μπερμπαντάκος**

[ΔΕ'—264]

Αχ! κακὰ **Μασκώτ**, με τὴν ἀδιαφο-
ρίαν ποῦδεῖς στη συμφιλωτική στά-
ση τῆς **Σίγκφριντ**, τὴν ἀνάγκασες νά
ἐμπνευσθῇ τὴν (ΔΕ'—233) καὶ νά ὑπαγο-
ρεύσῃ τὴν (ΔΕ'—232).

Μπερμπαντάκος

[ΔΕ'—265]

Αγνή, δέξου γιὰ τὴ γιορτὴ σου τίς
ἀπὸ θερμὲς καρδιόβγαλτες εὐχὲς.
Αἰώνιος Θρόλος, Ἀθῶα Ὑπαρξίς

[ΔΕ'—266]

Προκηρύσσουμε μηνιαῖο διαγωνισμό το-
πειῶν συμμετοχῇ τριδραχμοῦ. Περι-
μένουμε ὑποστήριξιν ἀπ' ὅλους ες.
Χωρὶς Φτερά—Βρυσοῦλα